FOLYAM 18. SZAM
BUDAPEST, 1944. MÁJUS 3. — IV. ÉVFO
ARA:
40
LLÉR

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

119
HFJ30

MAGYAR HONVÉDEK
A HŐSÖK ÚTJÁN

HARCOLÁ I HONVÉD

(A Magyar Futár eredeti képriportja)

A honvédvezérkar főnökének hadijelentései szerint honvédeink, akik a Kárpátok hegykapui előtt, a határok előterében küzdenek a bolsevizmus nyugat felé törő hordái ellen, diadalmas előnyomulásban söprik el a hágók közeléből az ellenséget. Ellenállhatatlan támadások, lendületes rohamok követik egymást s a mindenfelől összegyüjtött szovjet tartalékok se képesek a magyar harci erők megállitására. A helyiségek egész sorát foglalták el csapataink, az

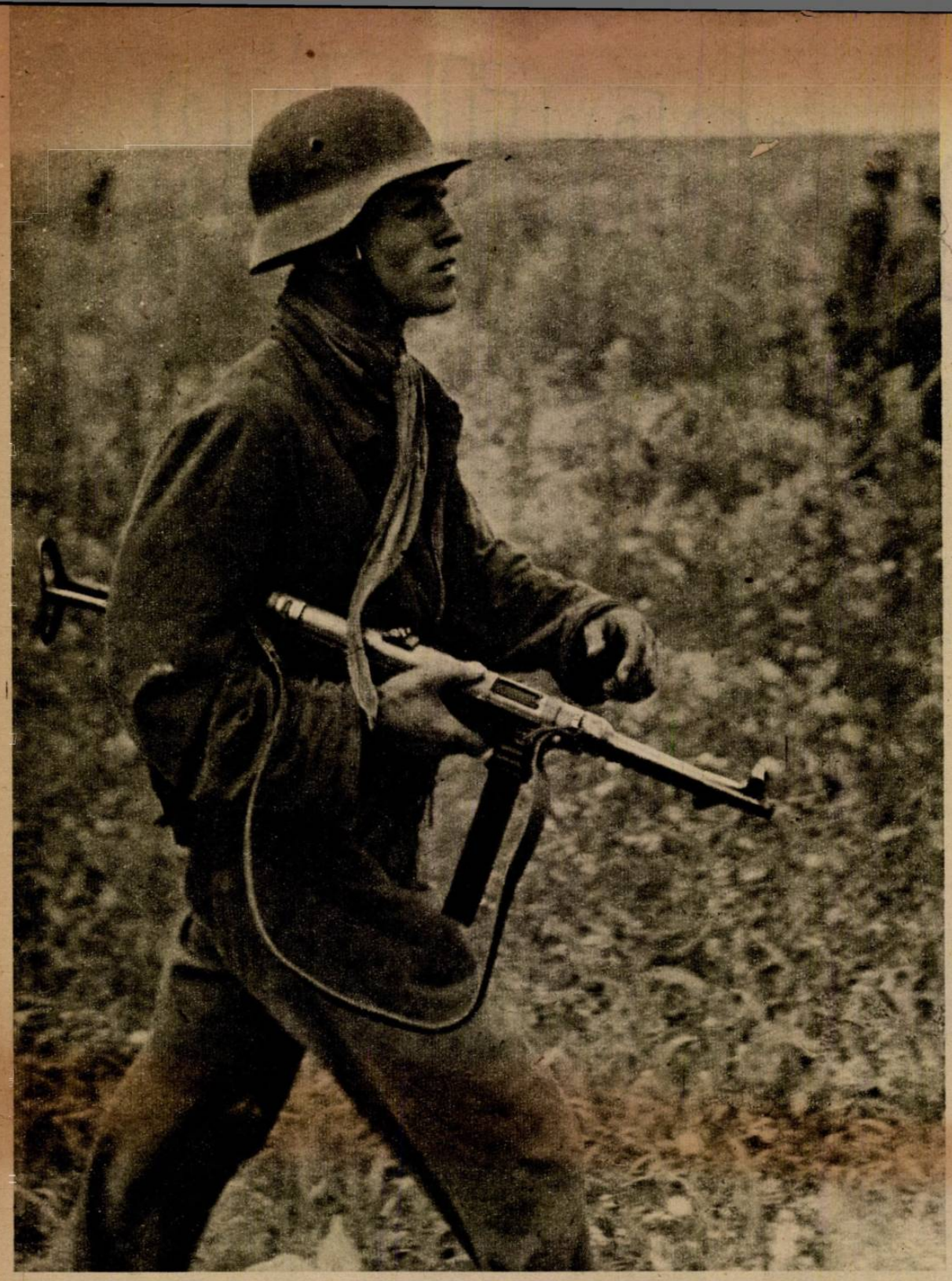

ELŐNYOMULÁS

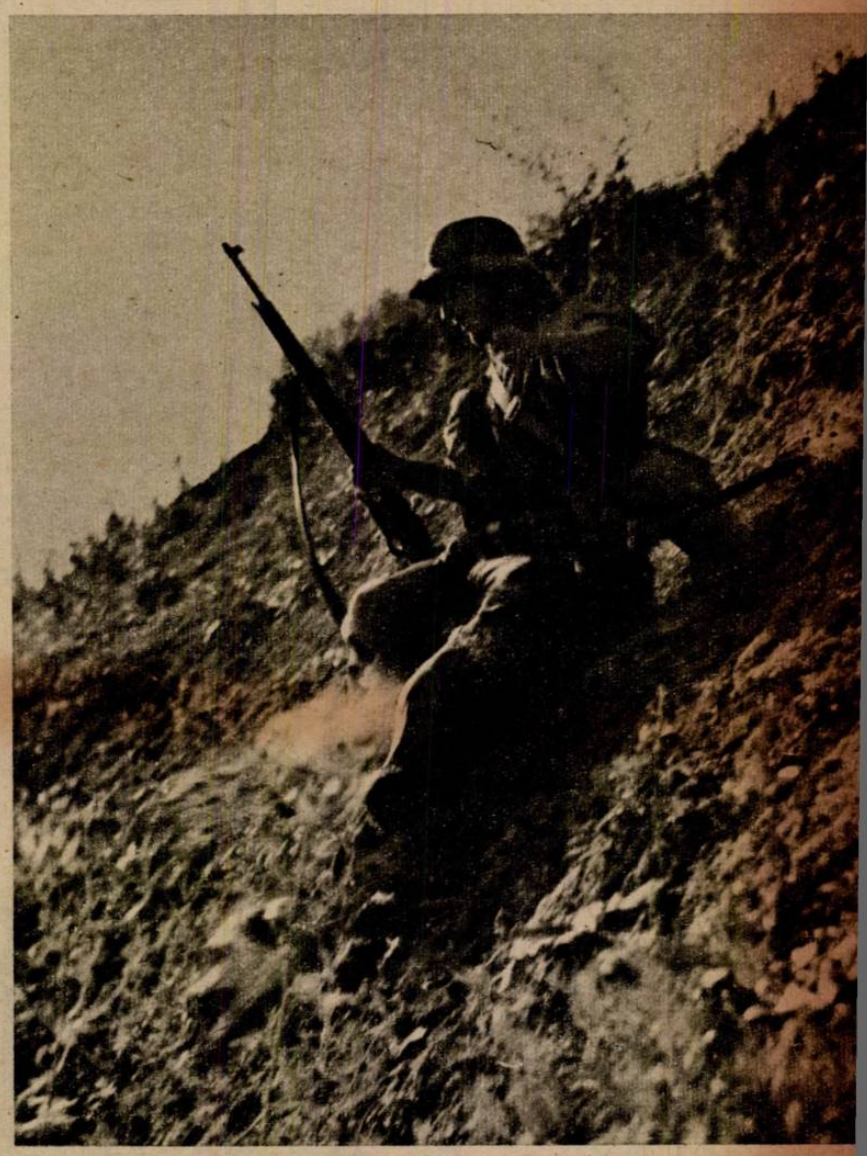

A VISSZAVONULÓK ERŐS ELHÁRÍTÓTŰZZEL próbálják megállitani honvédségünket. Gyalogsági lövedékek fütyülnek, tűzérségi repeszek zenélnek a levegőben... Legbiztosabb fedezéket a mélyenfekvő homokszakadékok nyujtanak

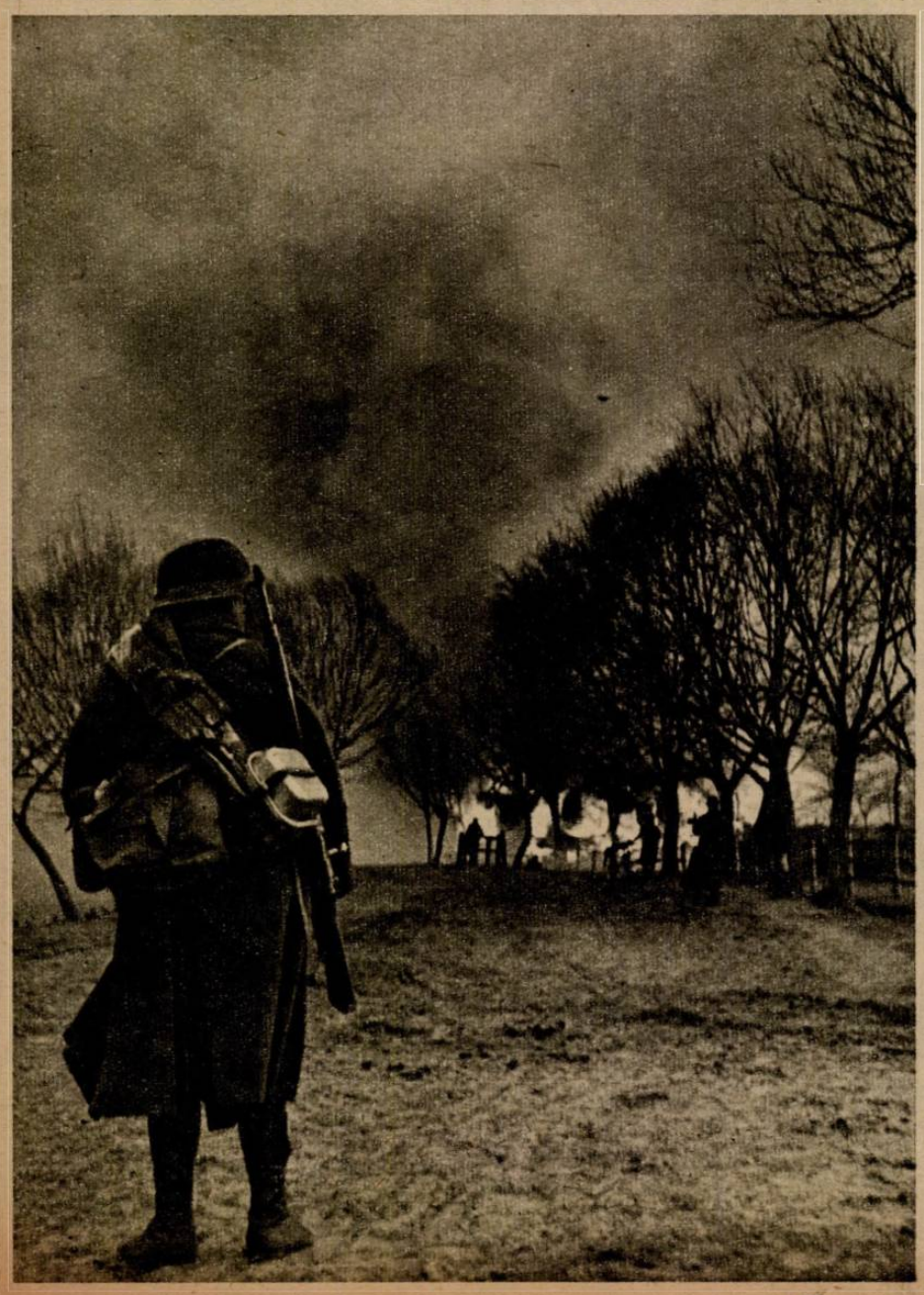

RECSEGVE-ROPOGVA ég minden, a magyar honvéd lendületes támadását azonban nem tudja feltartóztatni a lángoló falu sem...

ELŐKÉSZÍTÉS BEVETÉSRE A PRUTNÁL

MÉLYEN AZ ELLENSÉG ARCVONALA MÖGÖTT JÁR MA a gép. A megfigyelőtiszt tüzkész állapotba helyezi a géppusk kat s pár tartalékkrakaszt helyez kezeügyébe...

GALICIÁBAN

együttműködő német haderő bajtársi támogatásával, amely rohamlövegeivel és zuhanóbombázóival puhítja meg a terepet a honvédek fergeteges rohama előtt. A haza szabadságáért küzdő magyar katona ugyanazokon a csatamezőkön, ahol apái verekedtek, ugyanezzel az ellenséggel szemben, a dicsőséges elődökhöz méltó módon állja meg helyét. Győzelmes csatáiban a nemzet féltő szeretete, büszkesége kíséri!

VÍZMOSÁSOK VÉDELME ALATT KÖZELÍTIK MEG AZ ELLENSÉGET

EGY 10½ CM.-ES LÖVEGÜNKET »ÜRÍTIK« a tűzérek, egy Sztanislau térségében folyó ütközet alatt

EGY HÁZ MÖGÖTT BÚJT MEG EZ A »T. 34«. A tolitálalat a házat érte, de a harckocsit is tehetetlenné tette

ÚJ HEVEDEREKKEL PÓTOLJÁK AZ ELHASZNÁLT LÖSZERT

ELFOGOTT SZOVJETHARCKOCSI. A vezető halott, a súlyosan sebesült lövészt most emelik ki honvédeink

A magyar katona hősi önfeláldozásának példaképe LÖVEY DÁNIEL zászlós

A magyar katona acélos karja védi a Kárpátokat olyan lendülettel és önfeláldozással, hogy teljes bizalommal tekinthetünk a jövő felé, amikor olyan hőseink is vannak, mint LÖVEY DÁNIEL, egy utász zászlóaljnak zászlósa, aki nagymennyiségű robbanóanyaggal rávetette magát egy T. 34.-es szovjet páncélosra, s annak megsemmisítésekor maga is hősi halált halt.

HÉTRŐL HÉTRE

V

Nincs kegyelem,

a legkeserűbb poharat is ki kell ürítenie a brit birodalomnak és Amerikának, ha döntést akar az öt éve folyó mérkőzésben: végre kell hajtani az invázió kísérletét az európai partok ellen... Nincs többé egyetlen segédnép a kontinensen, melyet neki lehetne kergetni a biztos pusztulásnak. Elfogytak az országok, amelyek esztelenül vállalták az angol zsákmány védelmét, üres ígéretekért! Maguknak kell megmozdulniok a demokráciáknak, bármily keservesen húzódoztak is ettől a lépéstől s hagyták volna meg örökös fenyegetésnek a „nagy elözönlést", amelyről olyan hősi és nagyszerű szavakat tudott mondani az önön lelkesedésétől megrészegült propaganda... Fizetni kell Moszkvának a keleten kiontott vérért, törleszteni az adósságot, beváltani az ünnepélyes esküvéseket, amelyeket annyiszor ismételtek a közös tanácskozásokon! Azt mondják a jelentések, hogy az angliai kikötőkben már gyülekezik az inváziós flotta, a kényelmes táborokból az évek óta tétlenül heverő hadosztályok útban vannak a behajózó állomások felé, s a katonák talán Dünkirchen, Dieppe, vagy Nettuno véres képét látják maguk előtt, cseppet se biztató példaként... Lehet, hogy a demokráciák szűkölve ismerték fel végre az igazságot, melyet a harcoló európai nemzetek minden fia tudott kezdettől fogva, hogy: háborút csak katonai döntéssel lehet megnyerni s ezt a törvényt az emberiség egész történelme során kegyetlen következetességgel érvényesítette is minden összeütközésnél a megvesztegethetetlen sors... Milyen szép is lett volna az első világháború mohón összekapart zsákmányát uszított népekkel megoltalmaztatni, mint ahogy Churchillék cinikus kapitalista elgondolása tervezte, a nagy trösztök mintájára, amelyekben van verejtékező és munkában megrokkant dolgozó, meg a hasznot élvező derűs tőkés! Gyülekeznek a hajók s talán már fűtik is a kazánokat a portsmouthi kikötőben, az európai vár védői pedig készítik az első üdvözlő gránátokat a ködös csatornában feltűnő flotta számára. Majd meglátjuk, talán hamarább, mint gondolnánk, mit hoz a közeli jövő. Egy azonban biztos: vége lesz az angolszász hányivetiségnek abban az órában, amikor az első hadosztályok partrateszik lábukat az atlanti vár előterében. Európa üdvözli az inváziót, az edzett harcos elszántságával s azzal a biztos tudattal, hogy az angol-amerikai vállalkozás a végső döntés percét és a bizonyos győzelmet hozza közelebb!

Először halljuk

a hangját annak a magyar fiatalságnak amely a végtelen orosz mezőkön, a Don vizéig verekedve, a koronatanú hitelességével tud beszélni a bolsevista pokol borzalmairól s a férfiúi áldozat dicsőséges jogán követelhet beleszólást a nemzet útjának irányításába. Keveseknek tünt fel, hogy az a nemzedék, amely 1941 nyarán fegyverrel a kezében elindult a virágos vonatokon a csaták férfivá érlelő, bús és komor forgatagába, milyen csendesen tért vissza a haza határai közé! Kevesen vették észre, hogy miközben az utolsó pacifista zsidó, s a leghitványabb alkudozó kedvű himpellér is belelármázhatott a magyarság sorsának intézésébe, tanácsokat adhatott, fenyegethette a tisztességes hazafiakat, mocskolódhatott az áldozat és helytállás szükségét hangoztatókkal, csak éppen ők hallgattak... Mi volt az oka ennek a némaságnak? Most egy megrendítő és őszinte kiáltvány mondja el az igazságot s magyarázza meg a keleti arcvonal magyar hőseinek hallgatag félrevonulását, vagy inkább félreszorítottságát. A Nemzetőrben összefogásra hívják fel a fegyveres harc veteránjait a hazai arcvonal erősítésére s feltárják azt is: miért nem álltak ki eddig elhatározásukkal. Aki magyar ember, tisztességes ember hallja ezt a magyarázatot, ökölbe szorul a keze tőle. Mit kapott a katona, aki életét szánta fel áldozatul, hogy megvédelmezze az itthonmaradt dúsak, a gondtalan gazdagodók, a mohó spekulánsok nyugalmát is, a dolgozó ország épségével együtt? „Mikor hazajöttél, — olvassuk a kiáltványban, — majdnem azt kérdezték tőled, bajtárs, hogy mit akarsz itthon? Te, aki megjártad odakint a poklot, szédülten álltál meg idehaza a békevilág tobzódásában, ahol senki se beszélt háborúról, ahol senki se akart tudni áldozatvállalásról, s rólad úgy elfeledkeztek, mintha sohase lettél volna. Békéről, humanizmusról, emberszeretetről beszéltek neked, aki a leghalálosabb békétlenséget, a legelszántabb harcot és erőfeszítést akartad, mert odakint láttad a poklot és tudtad, mi történnék, ha ez a pokol rászakadna az országra..." „Azt hitted, jobboldali országot hagytál itt, mikor elmentél, de mikor hazajöttél, ótestámentumi dühvel rikácsolt feléd a zsidó felelősségrevonás hangja és az elkövetkezendő számonkérést kiáltotta füledbe. Zsidó munkaadód az iránt érdeklődött, hogy annyi sok „lógás" után, mikor kezded meg a munkát? Kitanított, hogy azért, mert te kint voltál, légy csendesebb, hiszen a biztosan elvesztett háború végén úgyis elég nehéz lesz tisztáznod, hogy mit is csináltál odakünt.

Szóról szóra elhisszük,

hogy így volt, hiszen csak arra kell gondolnunk: micsoda végtelen pökhendiség, szemérmetlen fölény volt a zsidóság sajtójának szabadjára eresztett hangjában, már akkor is, amikor a magyar katona a doni állásokat védelmezte, s hogyan tanított ki élőket és holtakat az „okos magatartásra"... Nem lett volna jó, ha ebbe az egyetértő kórusba belekiálthat a fegyveres arcvonal katonájának őszinte hangja, ezért kellett, — mint a kiáltvány mondja, — a keleti csaták magyar hőseinek titokban, zárt ajtók mögött szervezkedniök. „A bolsevizmus koronatanui voltunk, — így szól a vádirat a tegnap hangosai felett, — félretettek, elnémítottak hát bennünket, nehogy ebbe a nemzetgyilkos hangáradatba belekiálthassuk mi is a magyar önvédelem és az európai szolidaritás egyedül helyes igéit..." Igen, mialatt a nyílt és titkos kommunista szándékok szabadon harsoghattak a piacon, mialatt Peyer Károlyék érzékenységét kényesen kímélve még a rendőri ellenőrzést is megszüntették a marxista összejöveteleken, vezetőképző tanfolyamokon, osztályharcos agitátor-kurzusokon, a front becsületes katonáit eltiltották a „politizálástól..." Jó volt a magyar arra, hogy fegyvert fogjon, érett, hogy meghaljon, vagy helytálljon, de mindjárt egyszerre éretlenné vált, amikor a hatalom urainak és zsidó szövetségeseiknek köreit akarta zavarni oly kevéssé diplomatikus magatartásával! Nem rémregény ez, hanem a tegnap szégyenletes, igaz története, kegyetlen tanulságokkal... Milyen szépen tudták pedig szavalni, hogy ebben az országban nem lesz többé 1919, szinte könnyeket csaltak zengő páthoszu mondataik a félrevezetett magyar szemébe.

Mit akarnak

most ezek a frontot járt s itthon a szégyen keserves kálváriaútjára kényszerített katonák, akik a maguk szemével látták: mit tett az orosz néppel a bolsevizmus, a zsidóság, tehát ismerik a marxizmus igazi ábrázatát és ismerik ezt a fajtát is, olyan közelről, mint senki más? Megmondják s programjuk egyetlen szóban összefoglalható volna. Rendet. Becsületet. Helytállást. Nyíltságot. Őrségre állni, mint ahogy odakint, a csontig fázaló hideg moszkovita télben, vagy a szteppe vak forróságú nyarában őrségre álltak: vigyázni, nehogy halálos támadás érje a gyanútlan országot! A Keleti Arcvonal Bajtársi Szövetség a tegnapi front katonájával akarja biztosítani, hogy itthon rend legyen, hogy kialakuljon az egységes, tehát küzdőképes, nemzetiszocialista szellemű társadalom, hogy a magyarság, nemzeti becsületéhez híven, német szövetségesünk oldalán minden erejével vegyen részt a zsidóbolsevizmus és szövetségesei ellen folyó harcban s hogy ezen a földön minden a küzdő katonáért és a győzelemért történjék. Az erőt, elszántságot, hitet ajánlja fel a tegnapi honvéd a munka és harc döntő jelentőségű frontjain, s az országnak el kell fogadnia a becsületes kínálkozást. A harc még csak ezután indul meg teljes, irgalmatlan totalitásában, s bizonyosak lehetünk felőle, hogy azok az erők, amelyek egyszer már széjjelrágták a küzdő katona mögött a dolgozó hátországot, s tegnap is megkísérelték ugyanezt, nem tünnek el a történelmi súlylyesztőben néhány, — még olyan szigorú és egészséges, — intézkedésre! Itt maradnak a hátunk mögött, örökké ugrásra készen, minden pillanatban hátbatámadni az életéért verekedő és verejtékező nemzetet! Ez a fajta nem olyan, hogy egykönnyen lemondjon a hatalomról, melyet már-már kezében érzett... Minden tisztességes, józan magyar embernek csak helyeselnie lehet a keleti csaták bajtársainak bátor és őszinte riadófuvását. Lehet, hogy akadnak majd az országban, akik megint óvatosságra intenek, akik úgynevezett józan tanácsokat akarnak adni, mérsékletet ajánlanak, s ezek kártékony befolyását jótékonyan közömbösítheti az egykori frontkatona engesztelhetetlen céltudatossága és győzelmi szelleme...

Ez a front,

idebent az országban, nem lehet eléggé elszánt, kemény! A földalatti erők felől ne áltassuk magunkat, hiszen halálos a harc kettőnk között: vagy ők, vagy mi örökre elbukunk a végén... Nincs kegyelem, nem lehetünk gyöngék, elnézők, mert ők se irgalmaznának, ha egyszer a hatalom a kezükbe kerül. A keleti front bajtársaira nagy szükségünk van, s annyi bágyadt szervezkedés, annyi ál-marcona fogadkozás után jöjjenek csak ők, akik Urywnál, Sztarijoszkolnál, Korotojaknál megmutatták, hogy a küzdő szellem és áldozat igazi képviselői. Engedjük őket beszélni, mert igen tanulságos dolgokat mondanak, s hagyjuk cselekedni, azzal a megvesztegethetetlen nyugalommal és céltudatossággal, aminek a szovjetharcok poklában adták tanujelét. A hűség és igaz, jó magyarság jogán többet követelhetnek bárki másnál! S ők nem csak [illegible] kérnek, de a kötelességet és felelősséget is vállalni készek, mert tudják és ki is mondják: a holnap Magyarországa olyan lesz, amilyennek mi építjük, boldog, vagy nyomorult volta csak a mi áldozatainktól függ!

Vezéri főhadiszállás: A dicsőséggel harcoló német hadsereg jókívánságait Keitel vezértábornagy, Dönitz nagyadmirális, Himmler a fegyveres SS parancsnoka és Milch vezértábornagy tolmácsolták Hitlernek, 55-ik születésnapján

Richart svéd követ a birodalmi kancellária fogadótermében kitett i... Hitlernek a birodalom nagy ünnepén

A terrortámadásokkal szétrombolt berlini negyedek üszkös házomladékain a Führer születésnapján kitűzték a nemzetiszocialista birodalom horogkeresztes lobogóját, a győzelem hitének zálogát

Berlin: A diplomáciai kar doyenje, Orsenigo Cesare pápai nuncius a német fővárosban élő külképviseletek nevében fejezte ki jókívánságait Hitler 55-ik születésnapján

Berlin: Göbbels beszélt Hitler 55-ik születésnapjának ünnepségén, a nemzetiszocialista párt székházában

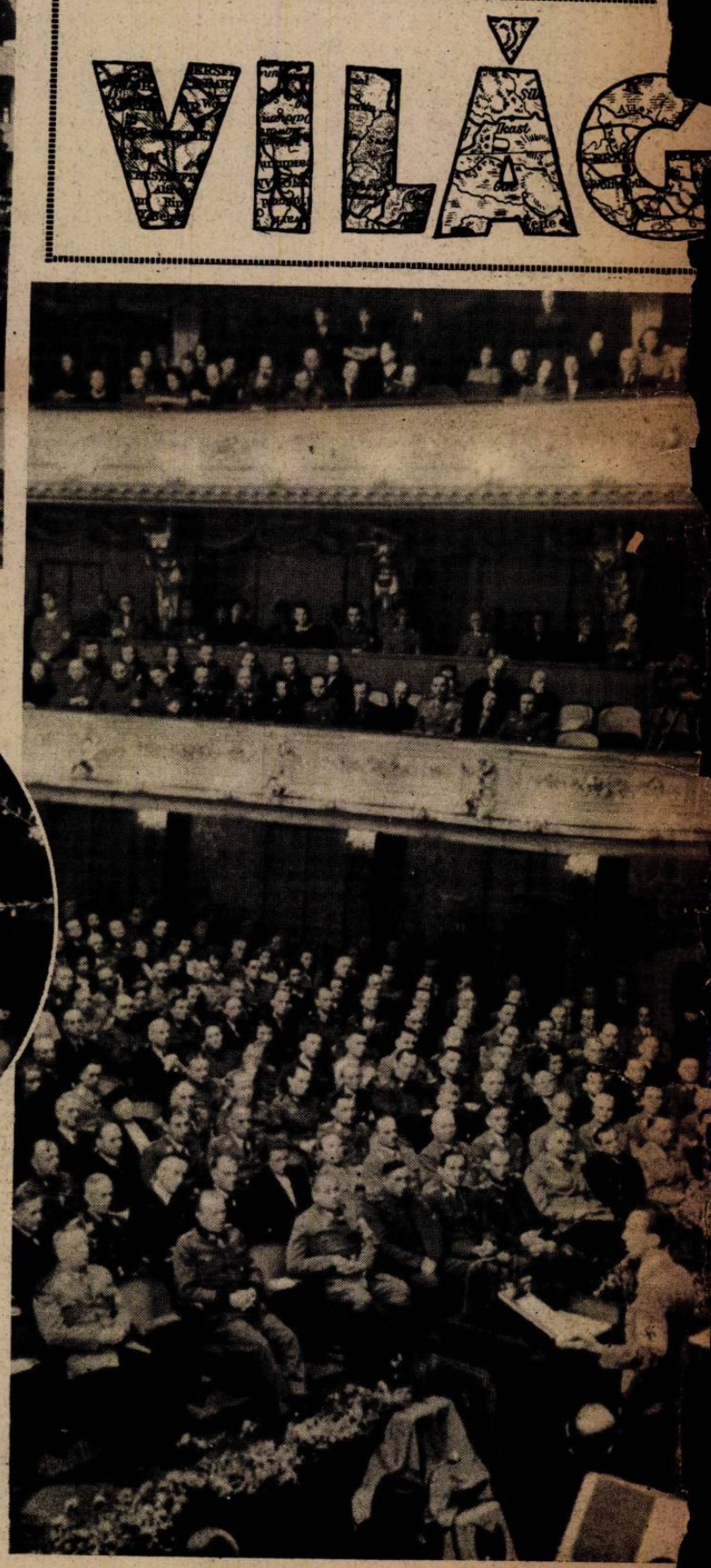

JOHN AMERY, az angol kormány indiai miniszterének fia előadást tartott a brit politikáról s az angol-európai kiegyenlíthetetlen ellentétekről

↑ **Bombay:** Nyugatafrikából szállított néger katonák, akik a burmai határnál folyó harcokba indulnak. Az igazi demokrácia „nagyvonalúsága": négert küldeni a szabadságáért küzdő hindu ellen

JSÁG

Eskü tették a szerb államőrség csapatai, amelyek az ország megtisztításában a német haderőnek segítenek. Az orthodox egyház nagy ünnepélyességgel zászlókat, amelyek alatt a bolsevizmus rohamosapatai ellen harcolni indulnak

Az egykori szövetségesek terrorbombázói meglátogatták a franciaországi Toulon városát is... A hajléktalanná vált lakosságot a hatóságok látják el a legszükségesebbekkel

COLLIER'S
THE NATIONAL WEEKLY
FOR JANUARY 22, 1944

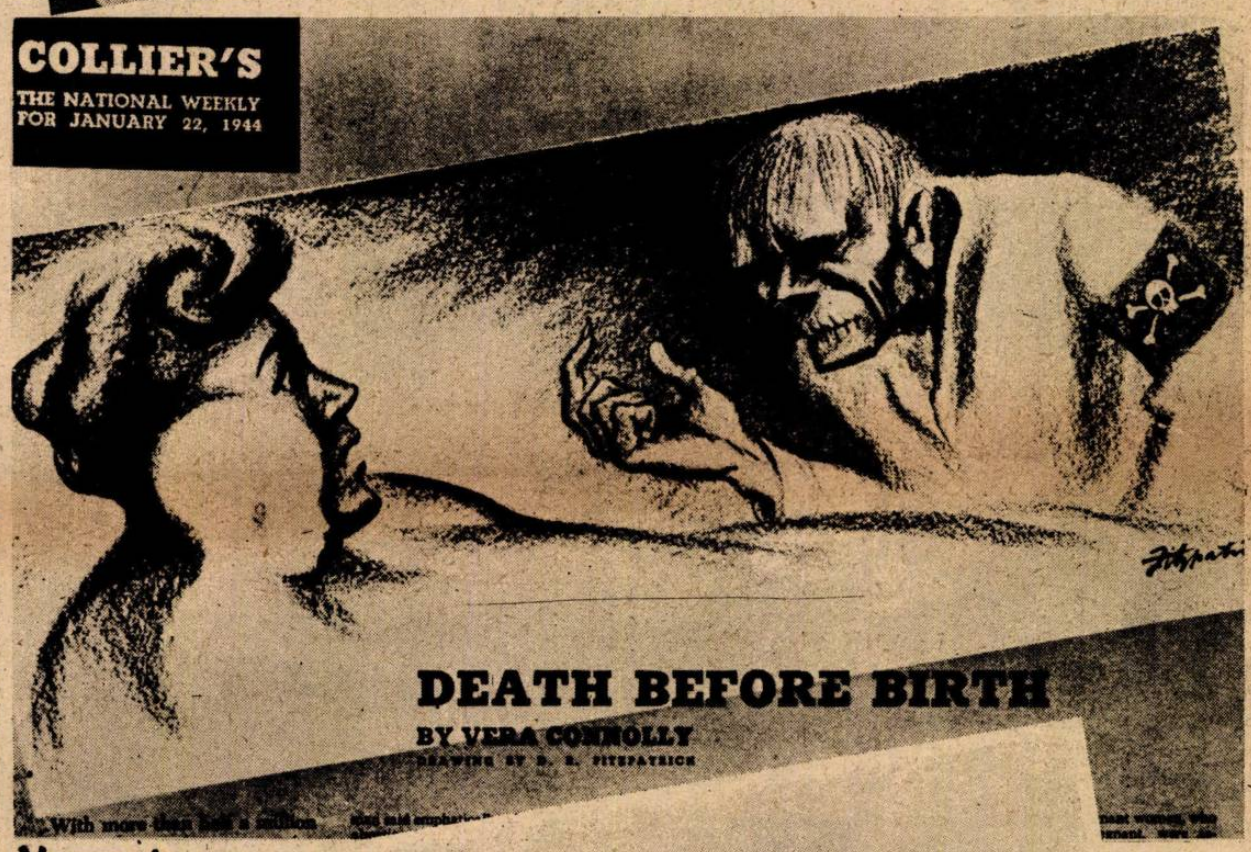

DEATH BEFORE BIRTH
BY VERA CONNOLLY
DRAWING BY D. R. FITZPATRICK

With more than half a million

Newyork: **Mialatt az európai nacionalista nemzetek egyre jobban szaporodó lélekszámuk létének biztosítása miatt harcolni kénytelenek a puszta megélhetés elemi feltételeiért, a világ javainak birtoklásában dúsgazdag Amerikában évente 681.600 életet pusztítanak el a születés előtt... A »Collier's« című magazin közölte ezt a megrendítő rajzot a magzatelhajtás járványszerű elharapódzása ellen...**

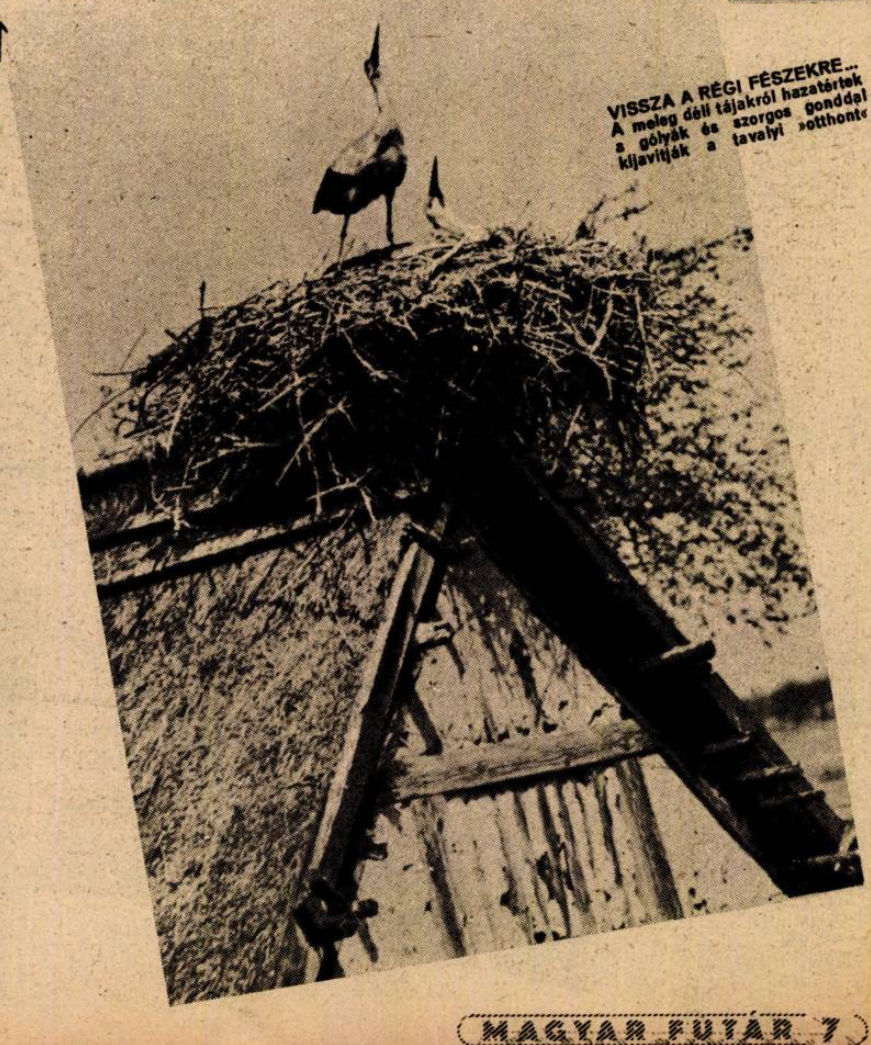

VISSZA A RÉGI FÉSZEKRE... A meleg déli tájakról hazatértek a gólyák és szorgos gonddal kijavítják a tavalyi »otthont«

A MA

EGYETLEN NÉMET KATONA se haladhat át a hadi szempontból semlegesített városon. A Via Cassián, 9 kilométerre az Örök Várostól táblák és őrszemek figyelmeztetnek mindenkit az önként tisztelt nyílt városi jellegre ...

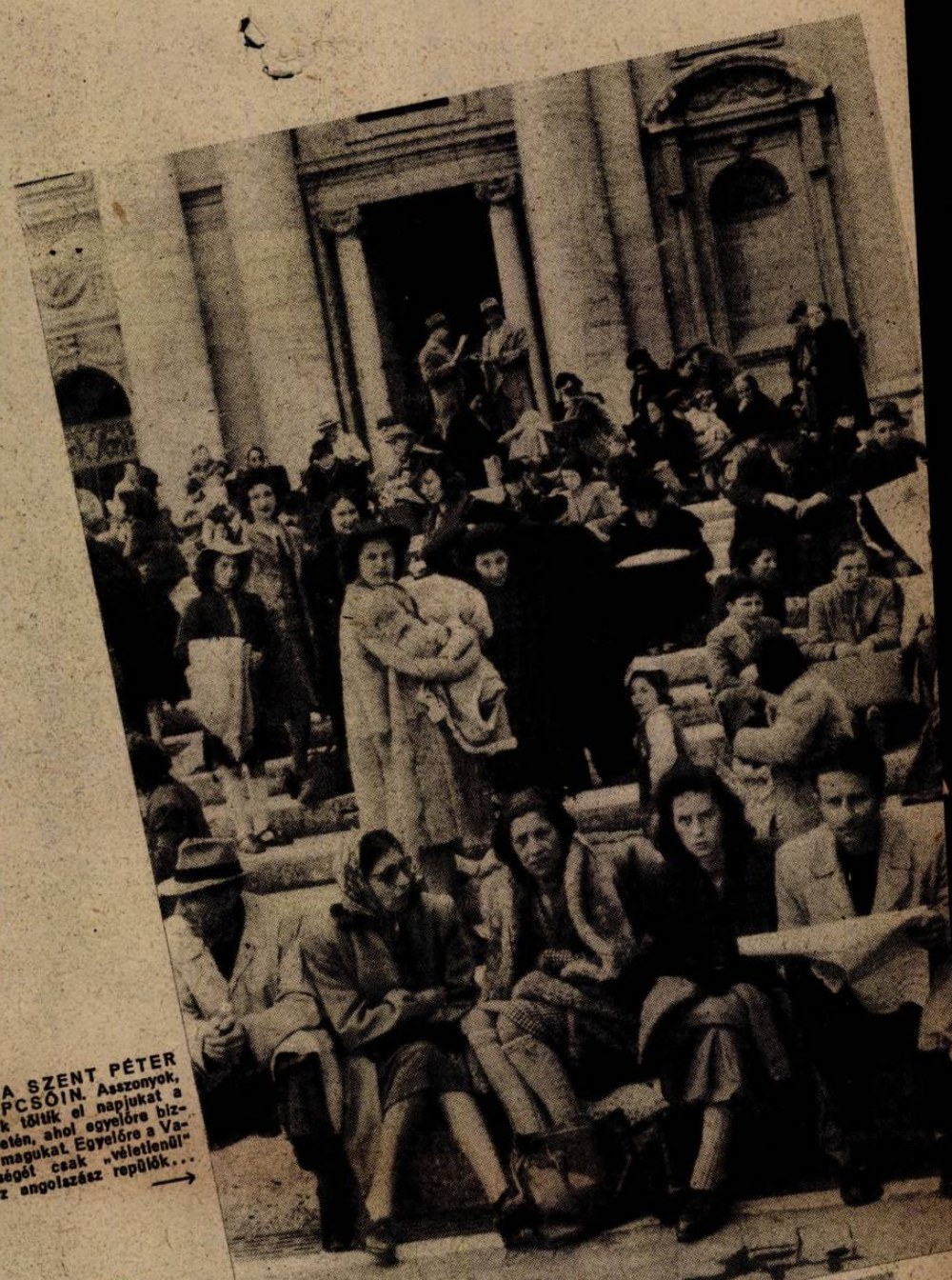

MENEKÜLÖK A SZENT PÉTER TEMPLOM LÉPCSŐIN. Asszonyok, gyermekek, férfiak töltik el napjukat a pápai állam területén, ahol egyelőre biztonságban hiszik magukat. Egyelőre a Vatikán semlegességét csak „véletlenül" sértették meg az angolszász repülők... →

MINDEN REGGEL ezrek igyekeznek a Szent Péter templom, vagy a laterani bazilika közelébe, hogy a pápai tekintély oltalma alatt keressenek napközben menedéket a demokráciák légi tevékenysége ellen... ←

RIADÓ! A mindennapos kép az olasz fővárosból... Megszólalnak a szirénák és öt perc múlva már zuhog a bomba-zápor a nyílt városra! Tulságosan közel vannak ide az angolszász légi támaszpontok...

MIT ÍRNAK A LAPOK? Mindenki érdeklődéssel nézi a déli ujságokat, amelyek talán hírt adnak a rómaiak nagy problémájáról: nyílt városnak deklarálják-e végre az angolok a katonailag rég kiürített Rómát...?

RÓMA

Kilenckilométeres távolságban, minden Rómába vezető útvonalon, hatalmas táblák figyelmeztetik a német katonai alakulatokat, hogy az Örök Várost, a kereszténység és a klasszikus latin kultúra emlékeinek gyüjtőhelyét, nyilt városnak kell tekinteni s rajta még keresztül se vonulhatnak csapatok... A szigorú rendelkezések betartásáról külön őrszemek is gondoskodnak s ma már a semleges országok sajtójának képviselői szerint sincs Rómában egyetlen katonai parancsnokság, vagy hadi szempontból fontos hivatal! A német hadvezetőség becsületesen betartja a nemzetközi szabályokat, az angolszász terrorbombázók mégis naponta megjelennek az Örök Város egén, hogy leszórják halálos terhüket a békés lakónegyedekre, a polgári intézményekre, ősi kolostorokra és műemlékekre! A megpróbált lakosság a Vatikán semleges területére menekül és az anyák, gyermekek egész napon át a Szent Péter templom árnyékában, vagy a lateráni bazilika előtt várják: nem bődülnek-e fel a szirénák, amelyek az újabb pusztulást jelzik a kiürített város népének...

A BECSES IVÓVIZET fonott üvegekben maguk szállítják az apácák a kolostorba, amelynek környékén megszünt a központi vízszolgáltatás a bombázás miatt...

MINDEN ESHETŐSÉGRE KÉSZEN. A tetőterraszon házinyulat nyésztenek az élelmesebb lakók, arra az esetre, ha a sűrűn ismétlődő terrorbombázások miatt zavar állna be a közellátásban...

↑ VÉGE AZ ELŐADÁSNAK... Róma lassan hozzászokott a terrorbombázásokhoz... Az opera előadásaira már szinte békebeli tömegben siet az olasz főváros zenekedvelő népe...

A VILLANEGYEDBEN ugyanezt a módszert követik az élőkelő hölgyek is, akik kilométerekről hozzák a vizet

↓ EGY ROMBADÖNTÖTT KOLOSTOR omladékai közt szomorúan keresik a megmenekült szerzetesek a pótolhatatlan, ősi kegyszerek maradványait... Ez a monostor is „hadicélpont" volt a nyilt városban, akárcsak az 1500 éves Montecassino apátság...

TÁMADÁS UTÁN... A lakónegyedekre hullott bombák pusztítását igyekeznek minél kisebbé tenni a bátor segélyosztagok, amelyek az elvonult gépek nyomában mentő munkára indulnak ↓

PÉTAIN TÁBORNAGY PÁRISBAN! A francia összeomlás óta most történt meg először, hogy a francia államfő felkereste a volt fővárost. Páris lakossága tízezres tömegben, szünni nem akaró lelkesedéssel köszöntötte az ősz tábornagyot, aki a párisi terrortámadások áldozatainak temetésén vett részt

PAPSZENTELÉS A PÁRISI ST.-SULPICE SZÉKESEGYHÁZBAN. Húsvétnapján Páris érseke, Suhard bíboros 30 kispapot szentelt fel az egyház ősi szertartása szerint

FRANCIAORSZÁG az események

A PÁRISI TERRORTÁMADÁOK UTÁN... Az angolszászok az utóbbi napokban megismételték gyilkos támadásaikat Páris lakónegyedei ellen. Képünkön a házak romjai alatt életben maradottakat ássák ki a mentőszolgálat tagjai. Anglia volt szövetségeseit sem kíméli...

TAVASZI FORGALOM PÁRIS UTCÁIN. Az első meleg napsugár mindenkit kicsalt az utcákra, — majdnem a boldog béke régen elfelejtett világát varázsolta vissza a fel-alá hullámzó tömeg...

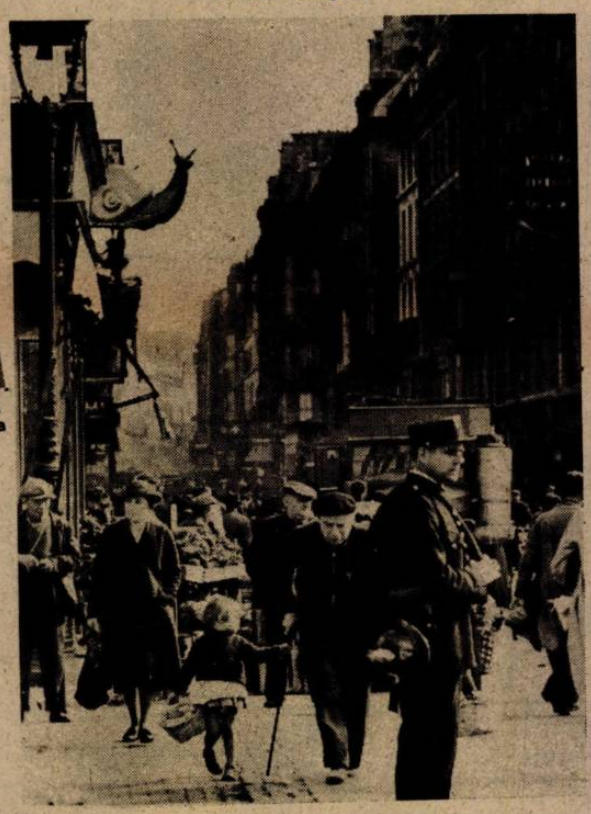

FÖLDALATTI KÓRHÁZAK PÁRISBAN. Az angolszászok igen sok kórházat bombáztak szét Párisban is, úgyhogy a halaszthatatlan műtétek elvégzésének biztosítására a város vezetősége földalatti, bombabiztos kórházak felállítását rendelte el

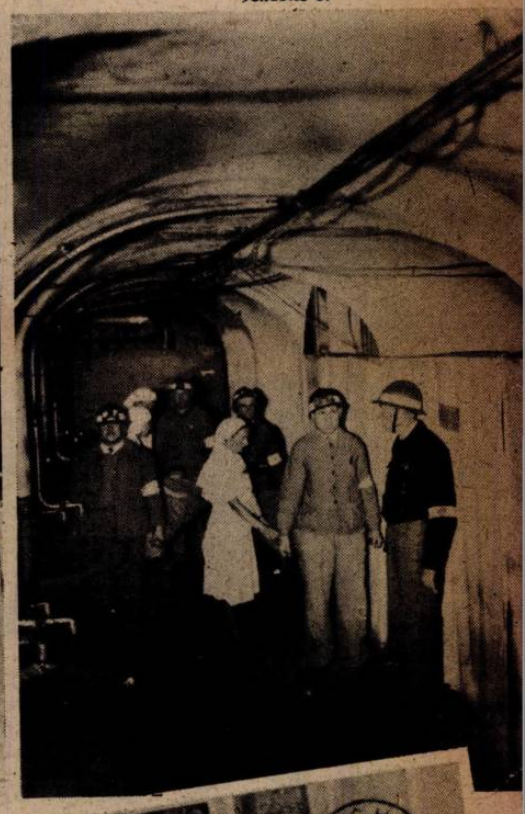

Országszerte körmenetekkel ünnepelte meg a hívő francia nép a lourdes-i kis parasztlány, Bernadotte születésének százesztendős évfordulóját

LÁZAS MUNKÁBAN A FRANCIA MASAMÓDOK! Készül a gyár virággal, tollal, fátyollal ékesített, franciás könnyedségű és ízlésű új kalapdivatja a párisi áruházakban

EZREKET ÉR EZ A KÜLÖNÖS LEVELEZŐLAP! Pétain marsall egyik látogatója aláíratta az államfővel a Pétain-bélyegekkel teleragasztott postai lapot, — nyilvános árverésen kerül eladásra, a vételárat a francia hadifogolyok kapják

Franciaország legnépszerűbb államférfiai közé tartozik ma PHILIPPE HENRIOT propaganda-államtitkár, aki naponta elmondott rádió-magyarázataiban a felvilágosító szó erejével győzi meg a franciákat Pétain és Laval politikájának egyedüli helyességéről

FRANCIAORSZÁG FÁRADHATATLAN, vasidegzetű miniszterelnöke, Pierre Laval munka közben vichy-i dolgozószobájában

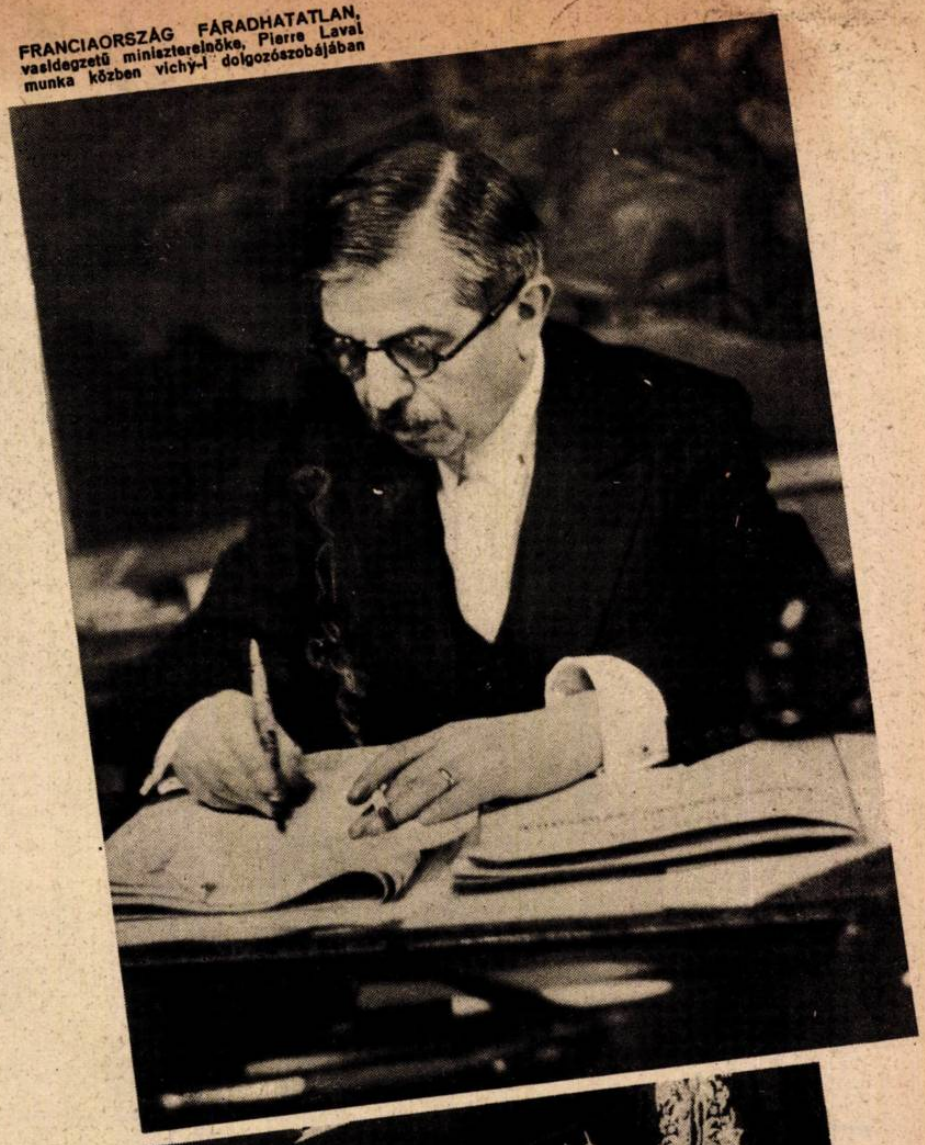

Párizsi tavaszi divat

KÉT VILÁG ASSZONYAI... Letűnt, elsüllyedt tündérvilág boldogságát idézi ez a századelőtti, habos-fodros női ruha...

...és a mai idők követelményének felel meg ez a célszerű, ruha-nadrág-kabát egybeolvasztásából megszületett új párisi modell, amely csinos bemutatójával együtt az új tavaszi divat legnagyobb sikere volt

TÉLVÉGI NAGYTAKARÍTÁS Páris legnevezetesebb színházának, a Comedie Francaisenek kelléktárában. Tavaszi napsugár éri a téli évad alatt sokat használt, beporosodott történelmi jelmezeket is →

↓ FELÉLED A RÉGI HAGYOMÁNY. A háború óta idén elsőizben jártak újra körbe a vidéken a templomi énekkarok fiatal tagjai, hogy ős! francia egyházi énekekkel köszöntsék az Úr feltámadásának ünnepét. Évszázados szokás szerint a lakosság húsvéti tojással ajándékozza meg őket, — a fiúk az adományokat a francia hadifoglyok számára gyűjtötték össze

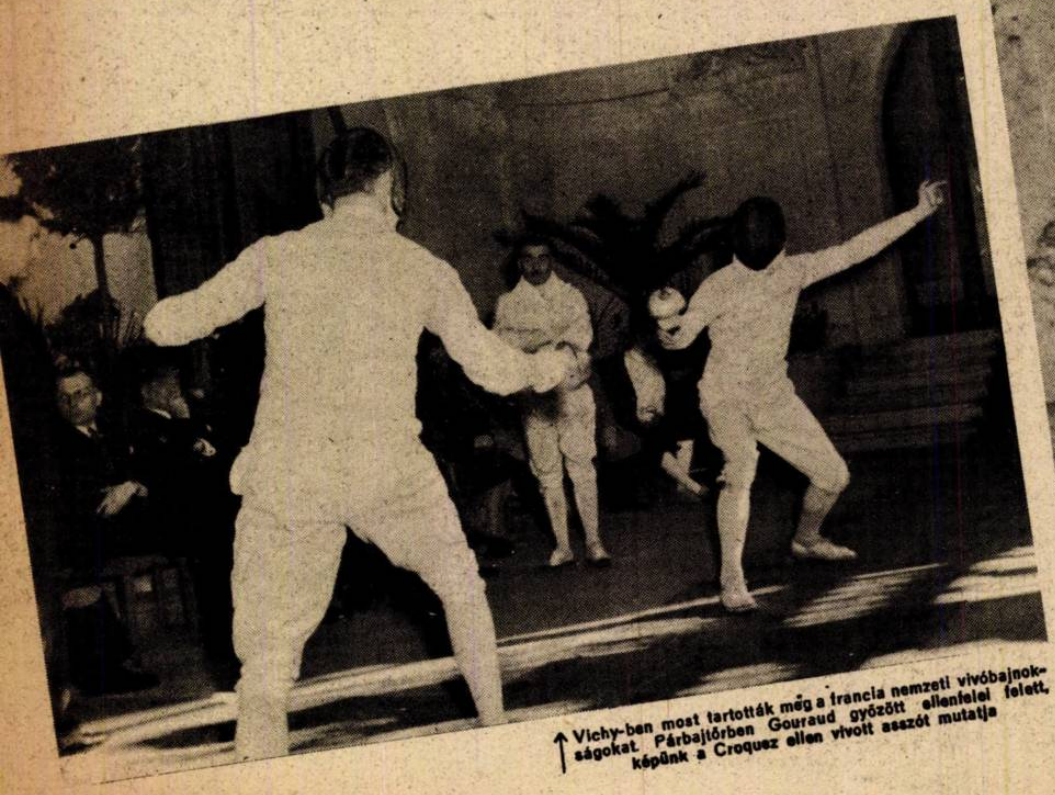

↑ Vichy-ben most tartották meg a francia nemzeti vívóbajnokságokat. Párbajtőrben Gouraud győzött ellenfelei felett, képünk a Croquez ellen vívott asszót mutatja

Élő és holt légi

A hivatalos jelentések egyre több e
adnak számot a magyar közvélemények. A
bombázókra haláltmegvető bátorsággal vetik rá
tosan célzó földi elhárítás is egymás után szeg
ellen támadó amerikai kalózok gépeinek... A h
elégett, értelmetlen acélkáosszá zúzódott négym
hogy büntetlenül nem lehet bennünket, ezt a f
pilótákra és a hajózó személyzet tagjaira vetett
a szövetségesek támadásai s mi az oka, hogy
robbanó gyermekjátékszereket is azokból a gépek
a tüzet és acélt... A bűnöző klasszikus tipusa szi
zsidó, akit az európai nemzetek elleni ótestament
vadabb rombolásra...

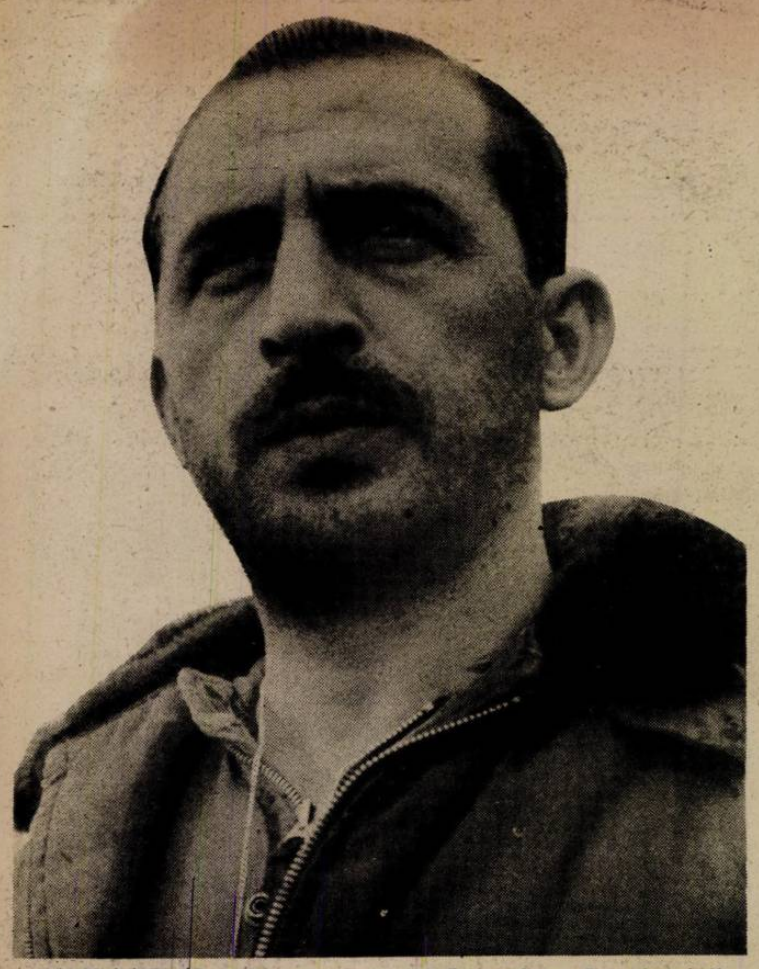

COHEN-KOHN ÚR, a lelkes demokrata, akit Európa ellen az ötezer éves zsidó gyűlölködés tüzelt harcra...

AZT SE TUDTA: HOL JÁR, milyen ország dolgozóinak hajlékaira szórja bombáit ez a jellegzetesen »vadnyugati« pilóta... Tekintetében a mindenre elszánt kalandorok kifejezése sunyit...

EGY PILLANTÁS A GONOSZTEVŐ ARCRA és nyomban érthetővé válik az elvetemült közömbösség, amellyel robbanó babákat és csörgőket szórtak a magyar falvak házai közé a »humanista« angolszász szövetségesek népeiről...

LELŐTT NÉGYMOTOROSOK EGYMÁS MELLETT... A terror légi banditáit Budapest elérése előtt pusztították el a magyar vadászok

ROSSZUL SIKERÜLT KÉNYSZERLESZÁLLÁS GYŐR MELLETT...

EGY NÉGYMOTOROS RONCSAI BUDAPEST HATÁRÁBAN... Személyzete már nem tudott menekülni a lezuhant gépből

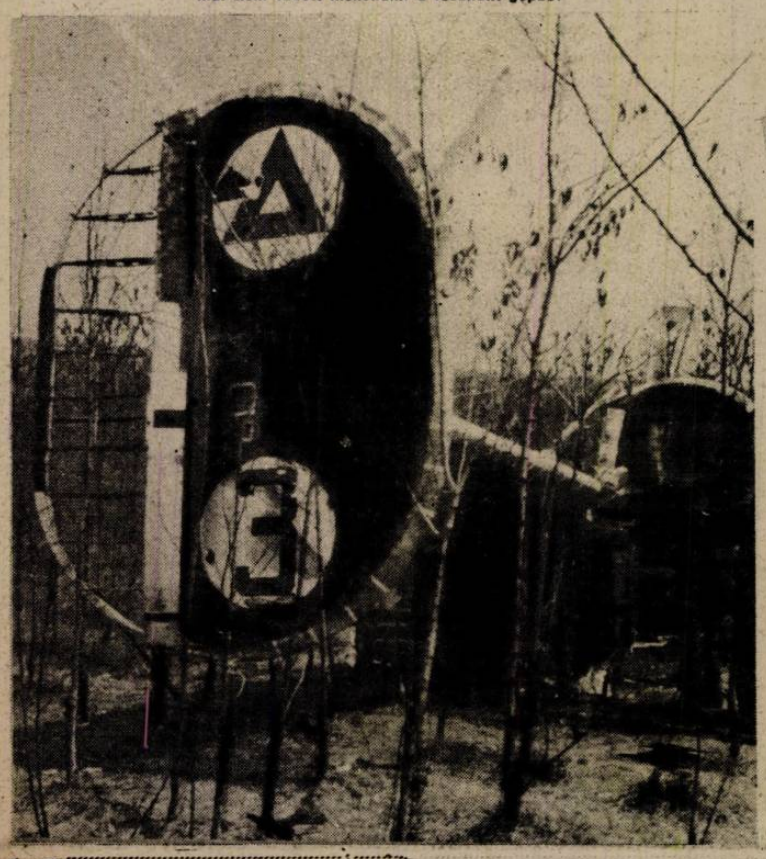

SZÉNNÉ ÉGETT LÉGI KALÓZ A BALATON-MENTI LÉGI CSATA UTÁN...

ROSENBAUM HADNAGY,

terrorviták

(A Magyar Futár eredeti képsorozata.)

pusztított angolszász bombázóról és vadászgépről délolaszországi támaszpontokról felszálló terror- magukat a magyar és német vadászok s a pon- i szárnyát a munkásotthonok és békés lakónegyedek atártól Budapest térségéig tele vannak a mezők otorosok és a kisérő vadászok roncsaival, bizonyítva, ildet a levegőben se megrohanni! Az élve elfogott egyetlen pillantás elárulja: miért olyan kegyetlenek annyi lelkiismeretlen cinizmussal dobálják le a kből, amelyek a kis családi házakra szórják a nte egytől-egyig valamennyi fogoly, vagy amerikai umi gyülölet csillapíthatatlan dühe hajt minél

SZESZCSEMPÉSZ, VAGY BANKRABLÓ lehetett ez a jellegzetesen bünöző arcú géppuskalövész, akit a főváros határában szedett le a felhők közül egy légelhárító ágyú telitalálta... Ábrázatán nem látszik, hogy a »kultura és civilizáció« hivatott harcosai közül való!

PELYHEDZÓ ÁLLÚ SUHANC, az egyik Liberator géppuskalövésze .. Őt is a bevetések után igért 1000 dollár csábította az európai arcvonalra s nem sokat törődött vele: ki ellen és miért kell harcolni...

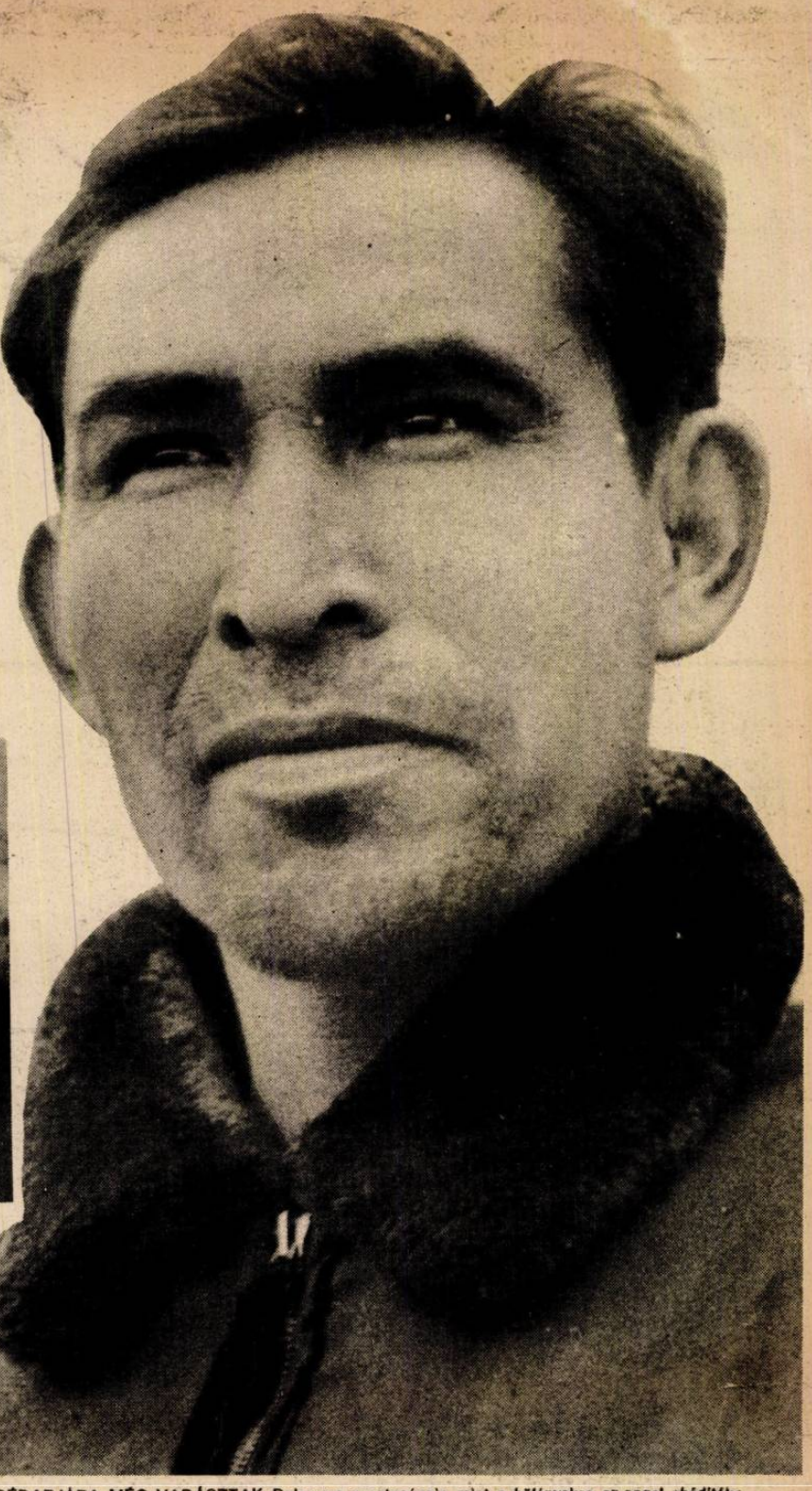

A DÉDAPJÁRA MÉG VADÁSZTAK Delaware pusztaságain, mint a bölényekre, az angol »hóditók«, de a XX. század indiánját már pilótává képezték ki, s Európa ellen küldték harcolni a »müvelt« angolszászok...

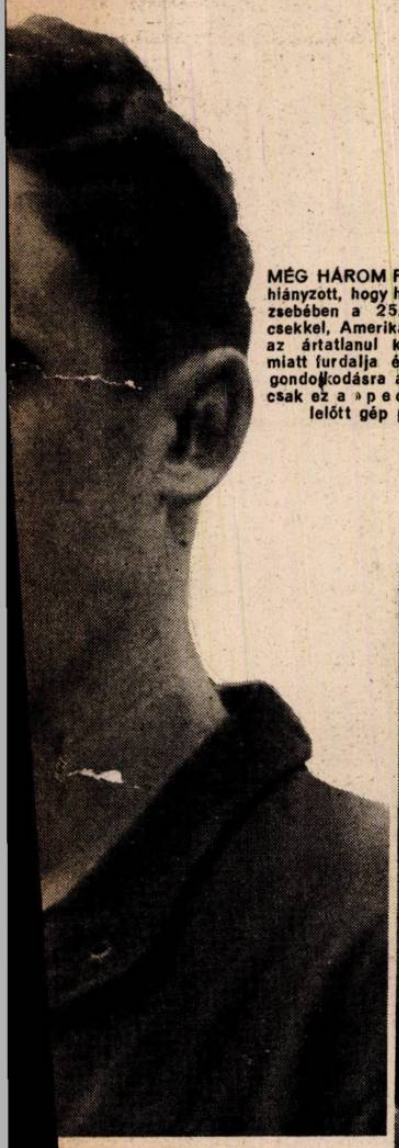

MÉG HÁROM FELSZÁLLÁS hiányzott, hogy hazamehessen, zsebében a 25.000 dolláros csekkel, Amerikába... Nem az ártatlanul kioltott életek miatt furdalja és készteti elgondolkodásra a lelkiismeret, csak ez a »pech« bántja a lelőtt gép pilótáját! →

»meggyőződésből« harcol Európa

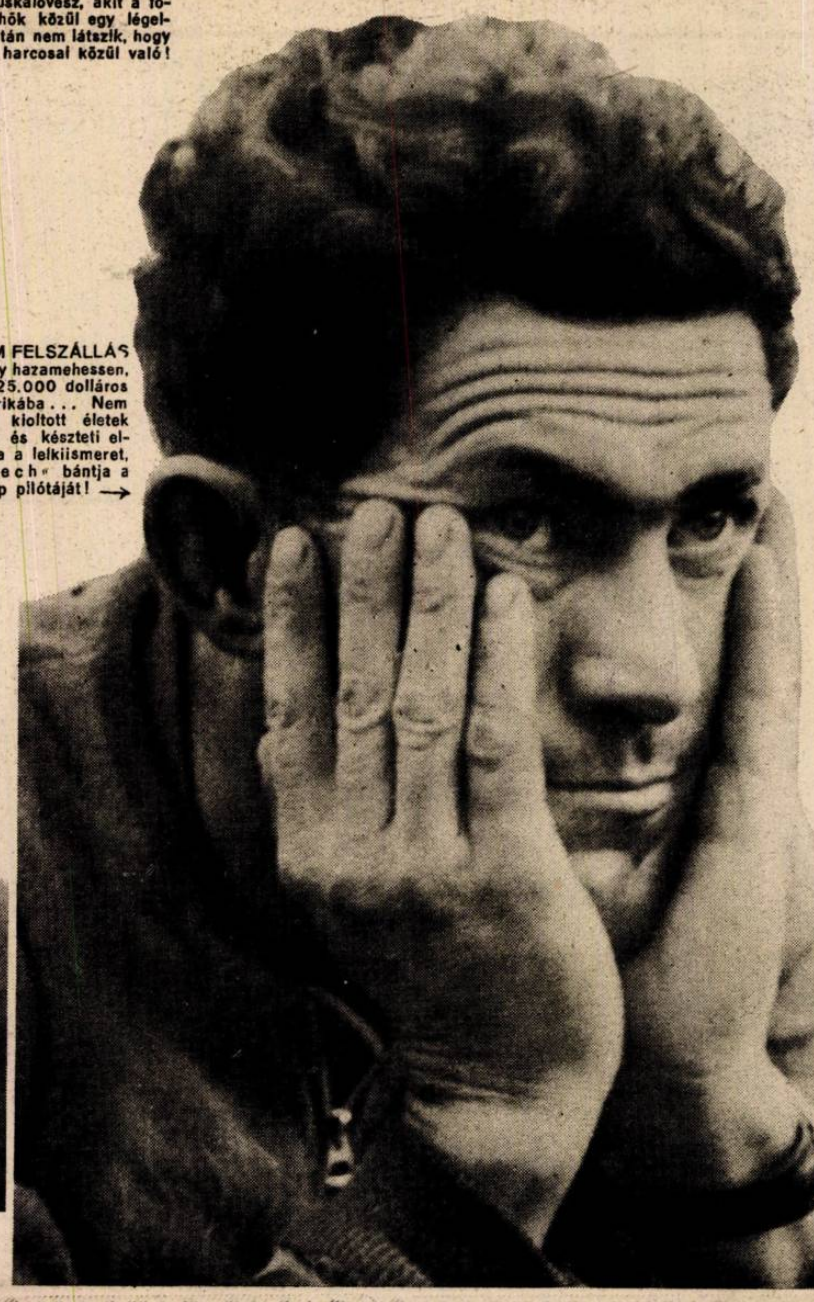

EGY LIBERATOR SZEMÉLYZETE... Könnyedén vágnak »barátságos arcot« a fényképezőgép előtt a kényszerleszállással megmeneküit hajózók, akik egy négymotoros bombázóval jöttek el Budapest munkás lakónegyedeit szétrombolni... Őket nem érdekelte más, csak az ezerdolláros jutalom és az élet biztonsága! Most annak is zavartalanul örülnek, hogy megmaradtak...

EGY KIS CSOPORT azok közül, akik a délolaszországi támaszpontokról Magyarország földjén romboini és gyújtogatni akartak, de a vállalkozás balul végződött...

"Meet the Navy" (continued)

Dunham Dances (continued)

AN AMERICAN ACT, DUNHAM AND OHARDIENO DO FLORIDA EAST-COAST SHIMMY

DUNHAM'S TIGHT SKIRT DOESN'T INHIBIT ENERGETIC BARREL-HOUSE

MEET THE NAVY!

Csapj fel

„CSAPJ FEL TENGERÉSZNEK!" Néger csalogató... Vajjon tanak a fehér nők, ha ezt a jelenetet látják a talán átérzik teljesen az amerikai demokráciát...

„CSAPJ FEL TENGERÉSZNEK!" Ettől őrjöng az amerikai közönség! Szúk a szoknya a fekmében s a látvány feledteti, hogy a tánc kifacamodott mozdulataiban nyoma sincs a művészetnek

„CSAPJ FEL TENGERÉSZNEK!"

A New-Yorki Broadway hónapok óta táblás házak előtt játszott revűje propaganda, hogy minél többen lépjenek be az USA flottájába matrózoknak, vagy legalább jegyezzenek — hadikölcsönt... A látványos játék főattrakciója a néger férfi-fehér nő tánc s hihetetlenül közönséges tálalásban mindez... A durva, nyers nemiség a csábító »művészet!« Fényárban úszik a Broadway, a revűk és színházak útja s ezrek őrjöngenek esténkint a háborús konjunktura többletkeresetéből... A néger tánc révületében él ma egész Amerika, ez pedig a bohóc a tengeren... ←

Coney Island scene features Wren Blanche Harris and Petty Officer Alan Lund (in sailor). Their graceful dancing is also one of *Meet the Navy's* most impressive hits

↑„CSAPJ FEL TENGERÉSZNEK!" Coney Island New-York tengeri kirándulóhelye, ahol természetesen csoda jó dolgok történnek az amerikai matrózujoncokal. Milliomosleányok rajongják körül, — természetesen csak a szinpadi mesében, — pusztán azért, mert felcsapott tengerésznek...

„CSAPJ FEL TENGERÉSZNEK!" Jelenet a revűből: a kanadai matrózok büntetését szemléltetik a szinpadon s a kaptány a matróz kezére lép... Természetesen ilyesmi még humornak is csak az angoloknál történik a newyorki mesében... ↑

„CSAPJ FEL TENGERÉSZNEK!"
Érre már vörösre tapsolják tenyerüket a nézők, annyira tetszik nekik a hiteles beszámoló szerint a fehér és fekete faj alvilági találkozása...

HIMMY CLIMAX COMES WHEN DUNHAM, OHARDIENO BACK UP, BUMP RUM

tengerészeknek

A gyermekes együgyűség jegyében fogant az a propaganda-revű, amely New-York legdivatosabb szinházában a tengerészélet szépségeinek csábításával igyekszik matrózújoncokat toborozni az USA flottája számára... A naiv közönség szédítésére valók a hazafias dalok s a látványos mese fordulatai, amelyek szerint természetesen minden tengerész-közlegényből admirális lesz. A csábítás minél nagyobb sikere érdekében görlök és néger táncosok sokasága nyüzsög a raffinált színekkel elárasztott kuliszák között s a nézők vadul tapsolnak minden kép után... A valóságról: a pusztuló amerikai hadihajókról természetesen nem esik szó, itt egyelőre valamennyi újonc a boldogságban úszik, nem a mentőcsónakban, vagy a toronymagas hullámokat verő tengerben... Érdekes képsorozatunk egy newyorki szinházi lapból való

„CSAPJ FEL TENGERÉSZNEK!"
Ez már az igazság: — a felcsapott tengerészek halála a neptunoi hidfő közelében. A süllyedő amerikai hajó legénységének legnagyobb része a vízbe fulladt a néhányan megmenekültek. De ilyen jelenet nincs a Broadway revűjében!

Negro dancers, some of whom are hotter but none prettier than she. She conceives

„CSAPJ FEL TENGERÉSZNEK!" A néger tancosnőt úgy hirdetik a nagy propaganda-revűben, hogy lehet nála tüzesebb vérű nő, de szebb bajosan akad. Az amerikai ízlései nem szállunk perbe, de hogy ez a »szépség« ludtalpú — azt a vak is látja Európában!..

NARVA

(A bolsevisták szakadatlan támadásai egész télen eredménytelenül

HE 115-ÖSÖK támadás közben... A narvai arcvonal mozdulatlan keménységét nagy mértékben szolgálják a fölényes légierők! A legrosszabb időben is vakmerő bátorsággal siettek a légiflotta minden egysége segíteni a földi védelemnek a hónapok óta tomboló csatában...

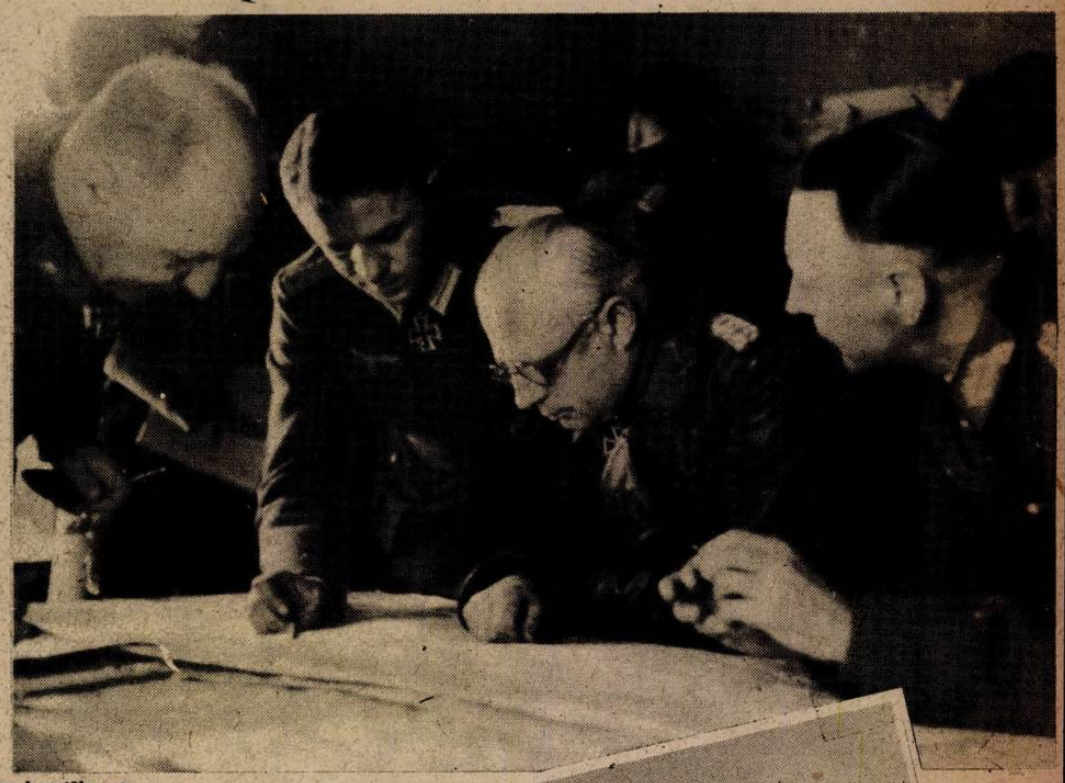

FRIESSNER TÁBORNOK, a narvai szakasz tölgyfalombbal és brilliánsokkal kitüntetett parancsnoka egy hadosztálytörzs főhadiszállásán megbeszéli a legutóbbi ellentámadás kiértékelhető stratégiai eredményeit. Tisztjei majdnem mind lovagkeresztet érdemeltek ki a kemény és eredményes csatákban...

↑ÉSZT ÖNKÉNTESEK, akik hazájuk védelmében keményen harcoltak a német csapatok kötelékében a szüntelenül ismétlődő szovjetrohamok elhárításán...

KÉT VÁR, — KÉT VILÁG... A Narva sok vérrel folyó vize határ kelet és nyugat között! A folyó bal partján a német lovagrend négyszázéves vára, a jobb parton III. Iván cár erődítménye a XV. századi orosz hódító szándékairól beszél. Ma ugyanennek a folyónak sziklás partján áll a két ellenséges világ: nyugat és kelet katonája. →

STUKÁK! STUKÁK! A páncéltörő tűzér újjongva kiált fel a harmadszor meginduló bolsevista roham közben! Az égről vijjogva csapnak le a szovjet harckocsikra a zuhanó repülők és halálosan biztos találataik megtizedelik, szétszórják a támadókat... ←

SZOVJET REPÜLŐK ALACSONYTÁMADÁSÁT veri vissza a narvai romok között egy elhárító gépágyus üteg. A kiszolgáló legénység fedezék nélkül, sebesülten is teljesíti kötelességét...

CSATA

zúzódtak szét a narvai hídfő hős védőinek kitartásán és elszántságán)

NARVA VÁROSA, amelyet soha nem tudtak birtokba venni az előre kergetett bolseviata hadosztályok... Csak romok maradtak a régi műemlékekből, me'yeket barbárul szétlőtt a szovjet tűzérség, de az omladékok közt is keményen áll a védelem...

SZILÉZIAI GRÁNÁTOSOK az olvadó jégen tükröződő tavaszi ég alatt tartják a narvai front állásait, szakadatlan éberséggel és tőretlen harci szellemmel! A hosszú küzdelem tapasztalatait hasznosítva, kis erőkkel is tartani lehet a védelmi vonalakat...

↓ AZ ELSŐ VONAL... Naponta lődult neki a német állásnak a szovjet túlerő, de az árokig élve egyetlen vörös katona se jutott. A védelem minden fegyvert felhasznált az eredményes elhárítására — teljes sikerrel...

A LOVAGKERESZTES RÜHL FŐROHAMVEZETŐ utolsó parancsát kiáltja el egy SS-támadás előtt...

↑ PÁNCÉLOS KÖDVETŐ az első vonalak mögött. A féleimetes fegyvernek nagy része volt abban, hogy a kegyetlen támadások mind megakadtak a narvai védők állásai előtt!

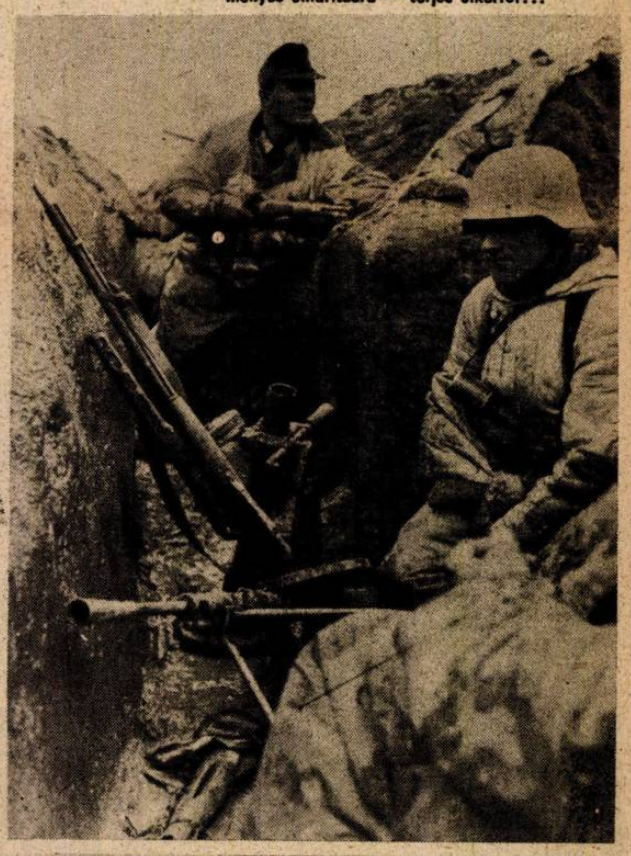

EGY ÚJABB, HIÁBAVALÓ ROHAM UTÁN a csatatér minden métarét bolseviata rohamlövészek holttteste borítja... Egy lépést se halad előre az erőszakolt offenziva! ↓

LÉGELHÁRITÓ ÁGYÚ lőtte ki ezt a szovjet páncél-kolosszust, amelyet Amerikából kapott a keleti szövetséges. A tengerentúli fegyver és az ázsiai személyzet együtt pusztult el a talitalálattól egy hajnali támadásban... ↓

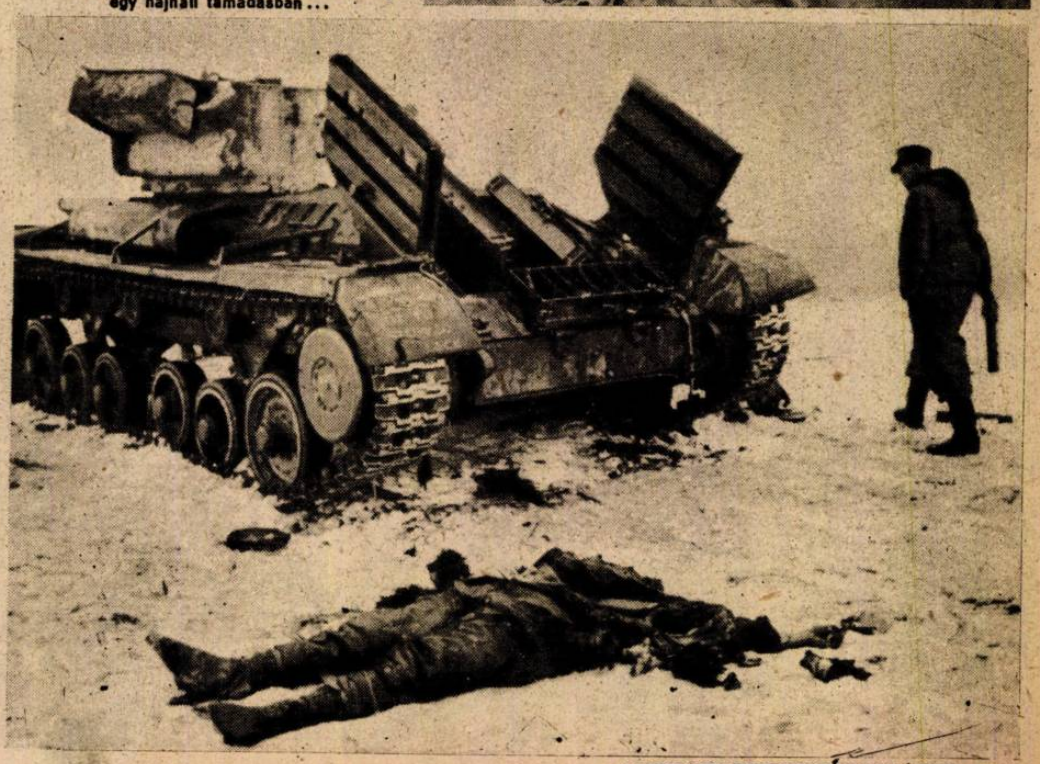

MODELT, a kardokkal és brilliánsokkal díszített lovagkereszt tulajdonosát, a keleti arcvonal egyik legeredményesebb hadvezérét vezértábornaggyá nevezte ki a Führer

HONVÉDEINK BUKOVINÁBAN. Egyik bukovinai falu határában új, megerősített állásba helyezik katonáink az ágyút, hogy a szovjet többszöri megkísérelt áttörési szándékára minél eredményesebben tudjanak válaszolni

HADIJELENTÉSEK, CSATÁK

Végsőkig feszült a várakozás nyugaton, s az a vihar előtti csend, amelyet a nagy események, sorsdöntő fordulatok előtt emlegetni szoktak, utolsó pillanataihoz érkezett... A német birodalom éber figyelme most már a lármás angolszász propagandától függetlenül, *komolyan és tárgyilagosan állapítja meg, hogy a délkelet-angliai kikötőkben inváziós előkészületek észlelhetők, hajók gyülekeznek, sőt, hogy ezek ellen a járművek ellen már meg is indult a Luftwaffe bombavető és romboló repülőinek rohama,* összehangolva a haditengerészet egységeinek ugyanilyen akcióival! *Világtörténelmi események hajnalán áll a világ* s a demokrata szövetségesek a jelek szerint végre elhatározták magukat az európai vár ellen a támadásra. *A védelem várja őket...*

A figyelemelterelő diplomáciai mozgolódás megszünt, most már a fegyvereké kell legyen a döntés szava s nem repülnek fel a propaganda központi irodáiból a nagy politikai találkozásokról szóló találgatások, de abbamaradt a semlegesek terrorizálására irányuló angolszász erőfeszítés is. Stettinius államtitkár hirtelen befejezte londoni tanácskozásait, Washington hallgat, *Moszkva várakozik, s maga is készül az európai partraszállás pillanatában az újabb offenzivára a keleti térségben, — kiegészíteni a közös és talán utolsó erőfeszítést.*

Európa nyugodt a sorsdöntő órákban.

A német védelem szilárd a nyugati tengerparton s felkészült minden eshetőségre. A kontinens nemzetei, amelyek az emberséges életért és becsületesebb jövőért fogtak fegyvert, szorosabbra húzzák a sisakszíjjat s megsokszorozzák erőfeszítésüket a helytállásra. *A végső döntésért most kell megindulnia a nagy erők mérkőzésének...* Az aggodalomra nincsen ok, — a roppant gépezet: dolgozók és katonák gigászi arcvonala, sértetlen és kész az áldozatra.

A légi invázió,

amely a nyugati megszállt területek és a birodalom városai ellen szakadatlan rohamokban nyilvánul meg, nem érte el célját... Sem a német háborús termelést nem sikerült megbénítania, de még tartósan megzavarnia sem, se pedig a levegő végtelen térségének védelmét ki nem fárasztotta. *Az ijesztően emelkedő veszteségek, amelyek nincsenek arányban a bevetett gépek számával, azt mutatják, hogy az elhárítás a földön és levegőben csak megizmosodott és ütőereje nőtt!* Az elmúlott héten Németország és a nyugati területek fölött kereken *négyszázhárom angolszász négymotoros bombavető pusztult el, az áprilisi statisztika pedig a megszámolt veszteséget 1264 gépben jelöli meg... Az átlagos heti lelövések száma tehát négyszáz volt s ez emberben kerek tízezer főt jelent,* a legnehezebben pótolható pilótaanyagból és hajózó személyzetből. Ezekhez a kegyetlen veszteségekhez járult még a hétvégi nagy légi csata bámulatos eredménye: Berlin térségében és a Birodalom területe fölött elkeseredett küzdelemben a német vadászok 104 négymotoros bombavetőt puszítottak el, nem számítva az óriás kötelékeket kísérő vadászrajok nyilván ehhez irányuló veszteségeit. A 104 négymotoros legénysége szűkös számítás szerint is majdnem 1000 fő. Ennyi begyakorolt pilótát elveszíteni az invázió küszöbén nagyon fájdalmas dolog... Az Atlanti falnak semmit se ártottak ráadásul ezek az

HÁROM KÉP LONDONRÓL

egy megtorló német támadás után... A békés városokat olyan cinikus részvétlenséggel

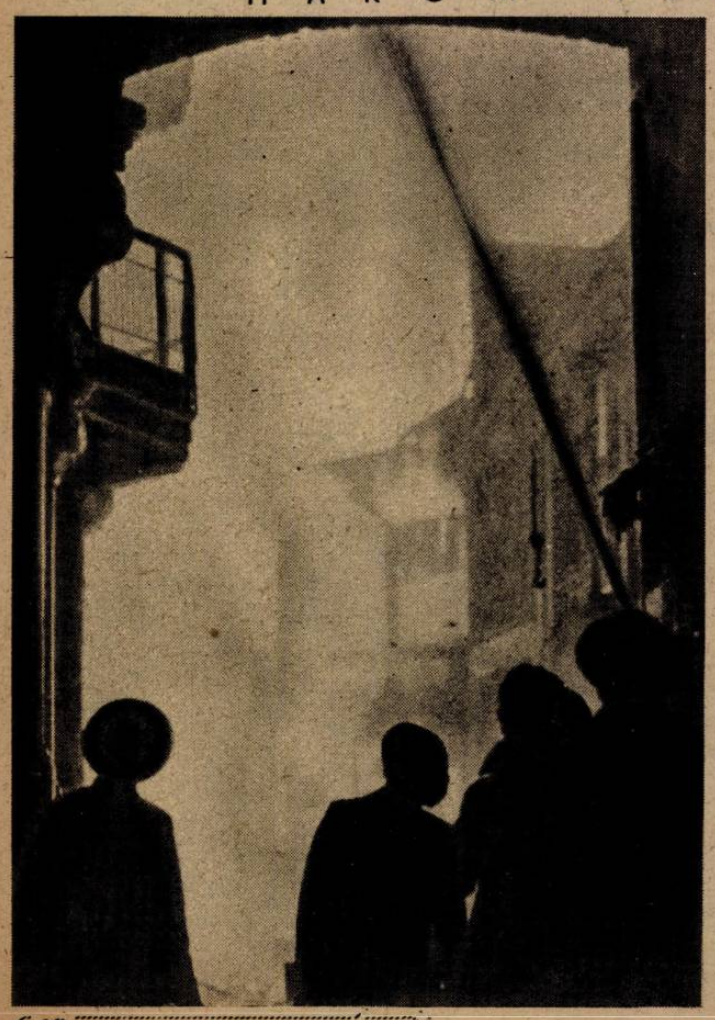

ÜZÉREK lövik egy falu széléről a roham előtt a bolsevisták hevenyészett védőállásait. A kellő puhítás után ellenállhatatlan támadásra lendülnek a honvédek, hogy megint távolabb űzzék a Kárpátoktól a szovjet seregeket!

MATTENKLOTT TÁBORNOK, egy német hadseregcsoport parancsnoka egy magyar hadosztály vezénylő tábornokával végignézi a magyar légelhárító tüzérség munkáját, egy szovjet repülőtámadás alatt, Kovel térségében

...JJ FORDULATOK

...elen támadások, hiszen a német hadmérnöki ...lékonyság már régen megtalálta ezen a fontos ...en a tökéletes biztonság eszközeit...

Eltörpül

...yugati arcvonal légi összecsapásai és az invázió ...ható kirobbanása mellett a déli front tevékeny...e, amely különben egész héten csak a német ...amcsapatvállalkozások jegyében és a nettunói ...fő utánpótlásának igen sikeres zavarásával telt ... *Cassinónál már az erőszakos felderítéseket is ...abahagyták a szövetségesek, mióta kiderült, hogy ...mberi és anyagi túlerő irtózatos pazarlásával se sikerül kimozdítani védelmi állásaikból Kesselring tábornagy ejtőernyős vadászait.* Nettunónál a bekerítő gyűrű vasszorításában topognak az inváziós csapatok, s a szűk térségben összezsúfolva kegyetlen következetességgel morzsolódnak a német messzehordó ütegek tűzében, meg a repülők bombazáporában. Nem érte meg a veszteség, amelynek vértengeréről majd csak később értesül hitelesen a világ a gyenge eredményt, most már látszik, *sőt a kétes siker lélektanilag egyenesen vésztjósló intés a nyugati partraszállás hajnalán.* Angliában mindenki azt kérdezi: mi lesz az atlanti partoknál, ha már a gyengén védett olasz kikötőben se tudták felhasználni a meglepetés előnyét az angolszász tábornokok? A kérdésre senki se felel, de azt mindenki tudja, hogy a délolasz „katonai séta", aminek képzelték az itteni harcot, pokollá változott a bevetett hadosztályok számára...

Moszkva készül

a tavaszi offenzívára, amelynek hevessége akkor robban ki nyilván legjobban, ha megkezdődik a nyugati invázió: lekötni a német és európai erőket keleten és kihasználni a csábító alkalmat... *Az arcvonal déli szakaszán, különösen Jassynál nagy hadműveleti tartalékokat gyűjt hetek óta a bolseviki hadvezetőség s a súlypontképző támadás már kezd is mozogni ezen a szakaszon!* Hogy a harcok miként alakulnak, arról jósolni botorság lenne, de egy bizonyos: a szabadságukat védelmező nemzetek a német bajtárs oldalán minden erővel nekifeszülnek a szovjet-kolosszus túlerejének. A vörös vezérkarnak sincsen könnyű dolga, hiszen az erőszakolt téli hadjárat kegyetlenül kivéreztette a tábori hadsereget és a tartalékot is. Ezért nem alkalmazzák már az emberrel és anyaggal nemrég még oly bőkezű pazarlást Sztalin generálisai s ezért nem „dobolják végig" az egész hosszú arcvonalat igazi szándékaik leplezésére sűrű támadásokkal. *Pszkovtól délre, ahol megkíséreltek ilyen akciót, március 31. és április 15. között a bevetett huszonhárom elit hadosztály 60.000 halottat és 395 harckocsit vesztett* s eredmény mégse mutatkozott: a német védelem moccanás nélkül állta a szakadatlan rohamokat...

A Krimben is alábbhagyott a csata hevessége, — Szebasztopolt már nem rohamozzák olyan elkeredett dühvel: minden erőt Jassy felé csoportosítanak át... A magyar csapatok az ősi virtus lendületével verekszenek a kárpáti bejárók előterében és Kolomea térségében sebtében gyüjtött tartalékokat állítottak honvédeink elé, akik azonban *továbbra is támadásban maradtak és fontos területeket foglaltak el.* A magyar katona ismét tudja: miért harcol s tudja azt is, hogy *itthon egy kemény egységbe kovácsolódott nemzet támogatja erőfeszítéseit, becsületes munkával!* Az acvonal déli részén számolni lehet a szovjet tavaszi „zöld áradásával", de a gátak már épülnek a vörös szándékok elé s meglepetés itt se történhetik!

bombázó angol hadvezetőséget kissé gondolkodóba ejtheti az eredmény...

A japánok

a kemény gondokkal küzdő angolszászok nyugalmát a Távolkeleti térségben is érzékenyen zavarják! Az indiai támadás és a kínai offenziva eredményesebben alakul, mint ahogy *Mounthbatten* lord és *Csangkaisek* szeretné s a Csendes-óceán, meg az Indiai-óceán vizein rövid idő alatt *már az ötödik nagy amerikai repülőgépanyahajót is telibe találták a japán torpedók.* Nem lehet az indiai tartalékokra számítani s egyetlen szines csapatot se hajózhatnak be, ha esetleg a nyugati invázió vesztesége kivánná az olcsó és kevésbbé becses feltöltést...

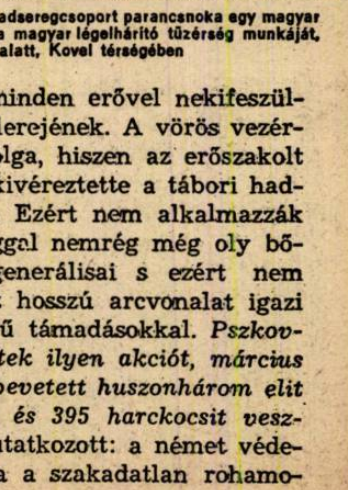

HUBE VEZÉREZREDES, akinek Hitler hadseregének bátor vezetéséért a vaskereszt lovagkeresztjéhez a kardokkal és gyémántokkal ékesített tölgyfalombot adományozta, vezérezredessé való kinevezése után rövid idővel repülő hősi halált halt. A félkarú hadvezér fedezte hadseregével Badoglióék előkészített árulása idején a szicíliai német erők visszavonulását az Appenin félszigetre

A döntő összecsapás előestéjén a számvetés nem mutat valami biztató eredményt a demokráciák asztalán...

Magyar Képirado

MINDENKINEK MEG KELL TANULNIA

az első segélynyújtás hasznos tudnivalóit, amelyeknek birtokában embertársai életét mentheti meg. A budapesti mentők tanfolyamán a főváros lakosságának minden rétegéből igen sokan vettek részt

PRENTZEL NÉMET TENGERNAGY, a magyar-német társaság meghívására előadást tartott Budapesten

BUDAPESTEN MEGKEZDTÉK A ZSIDÓ RÁDIÓK ÖSSZEGYÜJTÉSÉT

HOSSZU SOROKBAN VÁRAKOZNAK a zsidó rádiótulajdonosok egy kerületi gyüjtőhely előtt ↓

EGY-EGY HÁZBÓL csoportosan szállították be a készülékeket. Alig volt Pesten zsidó család, amelynek ne állott volna lakásában egy világvevő

zs-vitamin adagoló, rémhírforrás

A SÉRTÖDÖTTEK... Arcukon a megbántott méltóság kifejezésével ácsorognak a tömegben, mintha nekik az egész ügyhöz semmi közük nem volna →

A DRÁGA „MINDENTTUDÖ" nyolclámpás, amelynek csak newyorki és londoni sávját használták évek óta... ←

A „FINOM" tulajdonosnak kellemetlen a személyes beszolgáltatás, — boyokkal küldte el a drága zenegépet, amely jól fogta a londoni hullámhosszot... →

18.000 LEHŰZÁS!

— Én most már nem ruházok fel senkit, örülök, ha engem nem ruháznak meg.

AZ ÚJ ZSIDÓRENDELET UTÁN:

— Aladár, te nyugodtan itt maradhatsz, mert a rendelet csak az értelmiségi alkalmazottak távozását követeli...

HELYZETKÉP:

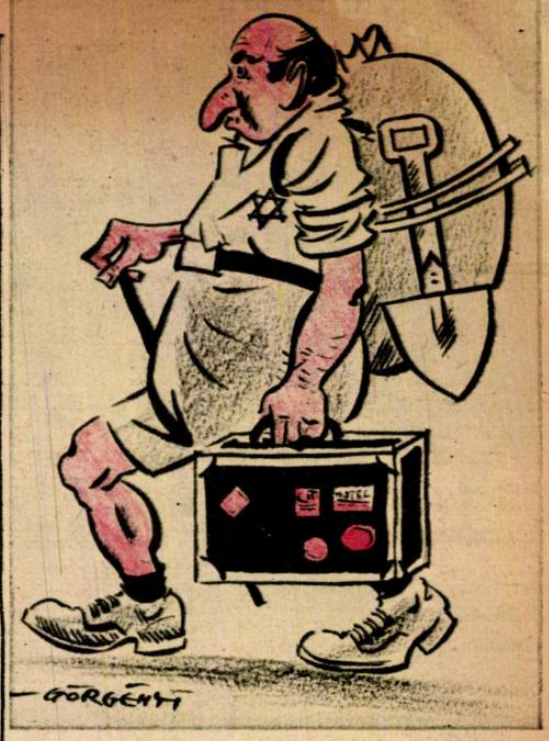

— Káldi vezérigazgató úr elindul, elásni a brilliánsokat.

NINCS MÁS BAJA!

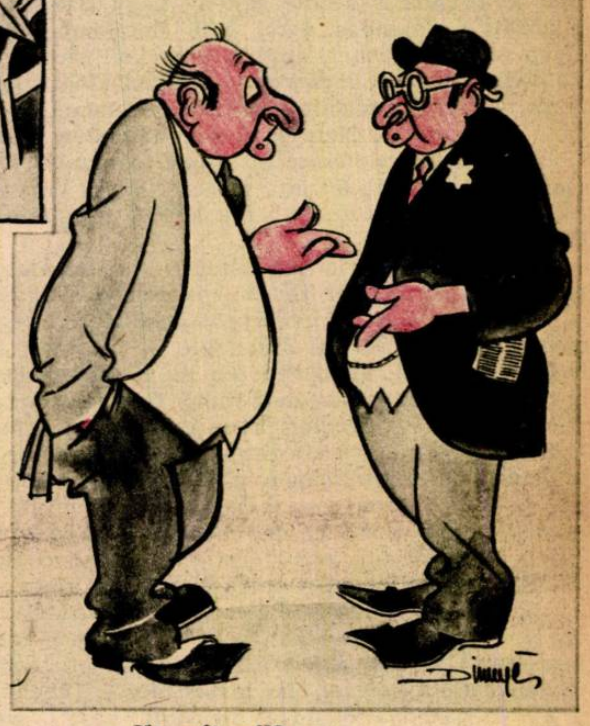

— Na, mit szól?...
— És maga mit szól?...
— Uram, képzelje, már a Tygodnik Polski materialy obozowe-t is betiltotta ez a Borcsa Mihály.

A CSILLAGTALAN ÚSZÓNADRÁG

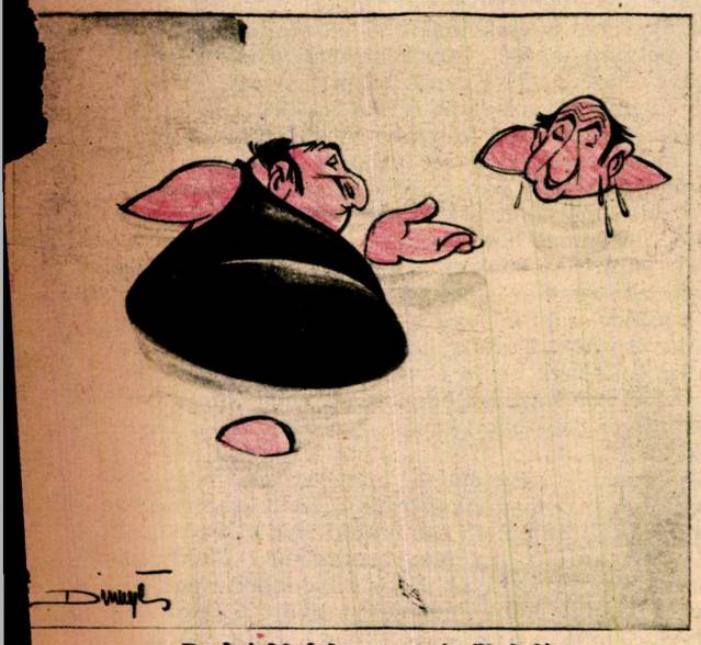

— Duckstahl úr! maga már öt órája ül a vízben!...
— Nézze Karpfenholtz úr, ez az egyetlen hely, ahol nem látják, hogy zsidó vagyok.

BÚCSÚ A BŰVÖS SZEKRÉNYTŐL:
RÁDIÓ, rádió, Moszkva, London, adió.

BOLSEVISTA-DEMOKRATA SZÖVETSÉG:

— Egyenlőre megfejem, — a levágására még ráérek.

TŰL JÓL MENT?...

— Olyan jól ment Klopfstein úr, hogy a végén, a csillagot is lehozták nekünk az égről...

A HIRHEDT „AMERIKAI NAGYBÁCSI" ALJAS AJÁNDÉKA!

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(89.)

A bankár elismerően bólintott.

— Jó nagy út . . .

— Igen.

Hallgattak. Juda cigarettával kínálta vendégeit, s Krausz Simon finom ösztönével megérezte, hogy ő most nagyon felesleges itt. A jövevény olyan dolgokról akar beszélni, melyek nem tartoznak másra, csak kettejükre s kezdte sejteni, hogy Balassa, meg e között a kalandos útról jött fiatalember között olyan számadás lehet, amihez nem kell idegen tanu. Valószínű, hogy ez a diskurzus nagyon kínosnak igérkezik, s azért üdvözölte oly kitörő örömmel ez a ravasz fekete fickó. Nem jószivére hallgatva szeretne állást, egzisztenciát szerezni a volt fogolynak hanem egészen más okból, ő tudja, miért. Nőügy? Valószínű... Az ilyesmi okozza az emberek között a legtöbb konfliktust.

Felállt. Juda riadtan nézett rá s tekintete azt kérdezte: mit akarsz? Hát mégis cserben hagysz?

— Azt hiszem, — mosolygott lekötelező és egyben megnyugtató mosollyal Juda felé, — én most fölösleges vagyok itt. Majd egyszer, ha alkalmam lesz rá, igen szívesen ragadom meg, hogy Gyéressy úrral elbeszélgessek. Az emberi élmények mindig nagyon érdekeltek s talán segítségére is tudnék lenni, hogy egzisztenciát teremthessen a mi nehéz viszonyaink között. Mert bizonyosan hallotta már: milyen szegénység és nyomorúság van ebben az országban ma ... Hiába, elvesztettük a háborut s a játékban az, aki veszít, rendszerint nagy anyagi zavarba kerül . . .

Ezt már a vendég felé mondta s hozzátette még egyszer nagy nyomatékkal, hogy ők ketten már sokat beszéltek Gyéressy ügyéről s úgy is veheti: útját elegyengették a polgári élet biztos mezői irányában.

Leereszkedő fölénnyel nyujtott kezet, szokása szerint mindkét tenyerébe beleszorította az idegen ujjait s úgy megrázta, mintha rég látott barátját üdvözölné.

Egyedül maradtak s ahogy az ajtó bezárult, Gyéressy izgatott hangon kérdezte:

— Mi van anyámmal és húgommal?

— Nincs oka az izgalomra, — mosolygott megnyugtatón Juda. — Jól vannak . . . Otthon a faluban, a régi házban, nagyon jól vannak . . . Amit igértem, azt megtartottam. Én úriember vagyok. Vigyáztam rájuk, semmiben szükséget nem szenvedtek, úgy tartottam őket, mintha az én családom tagjai lennének. Semmi oka, hogy aggódjék értük. Mikor akarja meglátogatni őket?

— Holnap . . . Minél előbb . . .

— Helyes. Ha mód lesz rá, én is önnel jövök. Akarom látni, hogy a viszontlátás milyen örömöt okoz nekik . . . Ha megengedi, persze, — tette hozzá szerény mosollyal. — Hiszen nekem nincs jogom az ilyesmihez.

Váratlan fordulattal nagy magányosságáról kezdett beszélni, kietlen árvaságáról a világban. Szánandó szerencsétlennek igyekezett feltüntetni magát, aki nélkülözi a család áldott melegségét és kénytelen idegen otthonokban, a mások szeretetének fényében felderülni. Csaknem azt bizonyította be, hogy ő boldogtalanabb, mint aki éveket töltött idegenben, egy fogolytábor drótkerítése mögött, a rabság nyomorúságában.

Gyéressy türelmesen hallgatta.

— Talán emlékszik még, hogy akkor veszítettem el feleségemet, amikor találkoztunk, — takarta el szemét ravaszul, mintha a nap visszaidézése még ma is könnyet csalna szemébe és szégyelné gyengeségét egy idegen előtt. — Azóta úgy élek, akár a kivert vad . . . Senkim sincsen a világon . . . Az ön anyja és huga pótolták nekem a családot . . . Ne nehezteljen a szerénytelenségért, de nagyon őszintén beszélek. Hálásnak kell lennem önnel szemben, hogy ezt a kitüntetést adta nekem, akit talán családja ellenségének tartott . . . Kérem, — folytatta gyorsan, — lehet, hogy oka volt így gondolkozni, ez a látszat ellenem szólt... Önök az üzleti életet nem ismerik. Annak a törvényei olykor embertelenek s talán annak okoznak éppen legkellemetlenebb érzést, aki betartja őket...

— Hagyjuk ezt, régen volt, — legyintett Gyéressy. — En tartozom önnek köszönettel mindazért, amit tett a két emberrel, aki nekem a világon drága.

Kölcsönösen udvariaskodak még egy darabig, bár a vendég meglehetően kimért és hideg maradt. Juda hiába ecsetelte élénk szinekkel az anya és testvér gondtalan életét, ügyesen beleszőve a diskurzusba, csak úgy mellékesen, hogy mivel könnyítette sorsukat, mily bőkezű volt velük szemben mindig, inkább az ellenkező hatást érte el, mint amit szeretett volna.

— Természetesen mindezt vissza fogom majd fizetni, — szakította félbe egyszerre. — Mindent elkövetek, hogy gyorsan állást kapjak és nem igérem ugyan, hogy egyszerre letörlesztem adósságomat, de majd részletekben . . . Egy fillérrel se akarok önnek tartozni.

— Hová gondol? — terjesztette szét karjait Juda s felugrott a karosszékből. — Hiszen nem azért tettem! Esküszöm. örülök, hogy szolgálatára lehettem családjának, mint már akkor is mondtam, engesztelésül, amiatt a szerencsétlen dolog miatt...

— Igen, igen . . . De én, mi ezt nem fogadhatjuk el. Ne is beszéljünk erről . . . Kár minden szóért.

Juda az ablakhoz sétált. Bosszantotta és mulattatta egyszerre ez a csaknem kihívó és sértő hang, amelyben szinte felismerte apjának gőgös akcentusát. Mintha azt mondta volna: te, zsidó, nem tehetsz nekem szívességet, te engem nem kötelezhetsz le, legfeljebb kölcsönt adhatsz. Még jó, hogy azt nem igéri: a kamatokat is megtéríti. No, szép... Ennek fogalma sincs, micsoda világ van ebben az országban! Ha ötven évig szakadásig dolgoznék, akkor se lenne képes annyit összekuporgatni, amennyit a két nőre ráköltött. Éva? No, az egészen más! De a vénasszony . . . Orvos, patika, — maga egy vagyon. A jó és gondtalan élethez szükséges eszközök, a méregdrágán megfizetett fényüzési cikkek . . . Á, ostoba fickó . . . Habozott, hogy ne vágja-e szemébe ezeket az igazságokat, de akkor számokat kéne mondania, összegeket s úgy tünnék a dolog, mintha gondosan felszámított volna minden fillért, amit rájuk kiadott. Inkább nem felelt. Néhányszor végigmérte a szobát s tünődött.

— Ugye, nem volt még ideje széjjelnézni Pesten? — kérdezte egyszerre hirtelen.

Gyéressy meglepetten nézett rá:

— Nem . . . Miért?

— Akkor fogalma sincs, milyen viszonyok uralkodnak a városban és az országban. Nem véletlen, hogy én Krausz vezérigazgató úrral, akinek bizonyára ismeri a nevét, az ön jövendő sorsán töprengtünk . . . Ahogy reggel meghallottam szerencsés hazaérkezésének hírét, rögtön arra gondoltam: mivel lehetnék segítségére. Én egy nagy vállalat vezetője vágyok, de, látja, mégse tudtam volna egyedül segíteni önnek . . . Érti, mit akarok mondani?

— Nem tudom . . . Egészséges vagyok, tudok és akarok dolgozni. Azt hiszem, ez elég.

— Gondolja?

Juda most egyszerre felülkerekedett. Vékony, fölényes, csaknem gúnyos mosolygással telepedett le a karosszék támlájára, hanyagul támaszkodva félkönyökre. Tekintete megragadta Gyéressy pillantását s nem is engedte el többé, amíg beszélt.

— Gondolja? — ismételte, s azután száraz, hangsulytalan hangon felsorolta: mennyi katonatisztet szereltek le, hány köztisztviselő van állás nélkül, s mennyi vagónlakó tanyázik a pályaudvarok környékén még mindig. Maga se tudja: honnét jutottak eszébe a számok, az adatok, az érvek, amelyekre eddig soha nem gondolt. A nyomornak olyan sötéten ragyogó képét festette, mint egy ellenzéki szónok a nemzetgyűlésen, miközben a kormányt szidalmazza mindenért.

A vendég ellenvetés nélkül hallgatta, arcán nem látszott különös meglepődés. Igaz, ezekről a dolgokról nem igen hallott még, legfeljebb félfüllel, a vonatban, amíg a határtól Budapestig ért, de akkor se hitte el felét se annak, amit beszéltek körülötte a siránkozó utasok. Mi volt mindez a szenvedésekhez képest, amelyeket ő és sorstársai átéltek? Gyermekjáték. Akik itthon voltak, azt hiszik: nincs rosszabb dolog, mint a szegénység. Fogalmuk sincs, milyen érzés lehet a védtelenség és kiszolgáltatottság baromi állapota, az üldözött vadé, akit kergetnek életre-halálra. Mit számít az, hogy az ember csak szárazkenyeret ehetik? Az életét nem fenyegeti veszedelem, biztonsága szilárd. Hogy nem lehet gazdag? Istenem, egy fél kenyér, egy száraz sajtdarab, milyen krőzusi érzést vert fel a szívben ott, ahonnét ő jött, s egy füstölt, félig rothadt hering milyen kifejezhetetlenül nagy kincs volt!

Juda fürkészte arcát s látta rajta az elgondolkozó vonásokat. Ujjongott magában. Ime, — máris megrendítette biztonságában ezt az embert. Már tétova . . . Mit is akar hát voltaképpen? — kérdezte. — Tisztviselői pályára lépne? Most, amikor ezrével építik le a hivatalnokokat? Ügynök talán? A volt katonatisztek ellepik ezt a pályát is, s a vidéki textilkereskedőt olyan urak látogatják meg, rendeléseket kunyerálva, akik azelőtt meg se látták a szegény rőföst. Klein úr Egerben, Schwarcz Kiskunlacházán a császár fölényével utasítja el a koronás névjegyű vigéceket. Mondja meg, hogy kik árulják a pesti irodákban a ceruzát, papírt, tollhegyet? Helybe hozzák, s órákig képesek rimánkodni egy-egy tétel megrendeléséért, mert a mindennapi kenyerük függ tőle, hogy pár koronát keressenek. Tessék, itt vannak a vizitkártyák, mert azt küldenek be és a vezérigazgatóval akarnak mind beszélni, szégyellik odakint megmondani: kicsodák és milyen járatban vannak . . . Szánalomból vásárolnak tőlük . . .

— Uram, — nevetett, — megmutatom, hogy tíz évre elláttuk már magunkat ironnal, indigópapírral és jegyzetblokkal. Sajnálom azt üzenni nekik, hogy nem kell . . . Ez az élet ma Magyarországon. Koldusok vagyunk. Olyan szegények, hogy ki se lehet mondani. Mindenki koldul, könyöradományt gyűjt valamilyen ürüggyel. Tudja, ki az én sofförőm? Parancsőrtiszt volt . . . Ezt a sorsot akarja?

A vendég könnyedén intett.

— Hát mindenkinek nem megy azért olyan rosszul, — mondta csendesen. — Akadnak, akik szépen meggazdagszanak most is . . . Vezérigazgatók lesznek, például . . .

Juda felvonta szemöldökét.

Mi ez? Támadni akar? Ezt neki mondja? Célzásként? A koldus, akinek hálát kéne éreznie?

— Nem tudom, mit akar ezzel mondani . . . — merevedett meg.

— Hát itt van például ön.

— Én? Éééén? — ismételte s ujjait mellére szorította, miközben kerekre nyitott szemmel bámult a másik arcába. — Dehát ez egészen más, kérem . . . Én régi üzletember vagyok! Nekem rutinom van, évek tapasztalata és szenvedése a hátam mögött. Szakértelmem. De hol van a szakértelme azoknak, akik tollhegyet árulnak? Mit tudnak azok? Értenek a könyveléshez például? Az üzleti kalkulációhoz? Az nem olyan egyszerű dolog!

— Meg kell őket tanítani. Alkalmat adni hozzá, hogy elsajátítsák ezeket a tapasztalatokat.

Juda fölényesen legyintett.

— Ezek csak szavak. Érzék, uram, érzék! Az a legfontosabb! Mit mondjak önnek? Én például, ha divatárukereskedő lennék, nem is engedném be a boltomba azokat, akik most ajánlgatják az árut! Fogalmuk sincsen hozzá, mit adnak el! Értenek azok a portékához? Nevetséges! Összevágják a bokájukat, azt tudják! Előkelően, finom tónusban beszélni, azt igen .... Tudja, mit hallottam a multkor? Nevetni fog, elmondom, mert biztosan nevetni fog rajta. Van egy kötöttszövött áru gyáros ismerősöm, aki a vidéket húsz

emberrel járatja. Felvett szánalomból három ilyen ujdonsült jelentkezőt, bérletet váltott nekik, gondolta, nagy nyereményt csinált velük, mégis úriemberek, az ilyeneknek remek dumájuk van, feliépésük, undsoweiter... No, két hét mulva úgy jöttek a levelek Debrecenből, mint a fáról ősszel, ha fúj a szél. Megfenyegették, hogy ha még egyszer azt a pasast a nyakukra küldi, soha az életben egy érmelegítőt nem vásárolnak tőle. Miért? Ezek az urak megsértődtek és lármát csaptak, verekedéssel, vagy párbajjal fenyegették őket, hogy gorombák voltak hozzájuk. Tudja ön, mi egy kereskedő élete? Örökös izgalom. Az a szekánt vevő ott áll a pult előtt, már a tizedik darab portékát nézegeti és az Istennek se vesz semmit. S akkor jön az ügynök, hogy Grün úr, rendeljen egy parti meleg kotöttt mellenyt. Mit csinál vele? Kirugja. A mérgét tölti rajta, mert a vevőt nem szidhatja szemtől-szembe. Az ügynök ugyis visszajön, mert annak az a kenyere. Ezek meg felhúzták az orrukat... No, mit szól hozzá?

Jóízűen nevetett a visszaemlékezésen s elképzelte, ahogy ott áll az ajtóban a kiutasított vigéc és kikéri magának a főnök rossz modorát.

— Hát szóval azt akartam mondani, hogy az üzleti élet nem olyan egyszerű, mint sokan hiszik. Arra születni kell és önök... önök, uram, nem születtek erre... Önök kiváló úriemberek, de a bolt? Azt hagyják másnak...

Gyéressy bólintott.

— No, úgye, — kapaszkodott e fejmozdulatba Juda, — belátta, milyen komplikált dolog ez. Elhelyezkedni ma? Az utcán ezrével járnak az emberek, akiknek állásuk, kenyerük nincsen. Ha valakinek hiányoznak az összeköttetései, esztendőkig lézenghet, s mégse kereshet egy fillért se. Én azt gondoltam...

Abba hagyta a mondatot, kitekintett az ablakon, várta, hogy a helyeslésnek legalább egyetlen szavát hallja, hogy ez a makacs és egyre nyugtalanítóbban hallgató fiatalember elébe jöjjön s maga is beismerje: csakugyan nem tudna boldogulni e felfordult világban nélküle. Hogy annyit mondjon legalább: köszönöm a segítségét. A lekötelezettség érzését, s a hálát akarta felébreszteni benne, de nem sikerült. Gyéressy Ádám fia az apja fia volt.

Mikor a hallgatás nagyon hosszúra nyúlt már és kezdett egészen kínos lenni, végre megint csak neki kellett megszólalnia:

— Azt gondoltam, s beszélgettünk erről Krausz vezérigazgató úrral is, hogy önnek főhadnagy úr, valami jó, biztos, nem túlságosan sok munkával járó, de úri jövedelmet biztosító állást szerzünk. Mit szól hozzá?

— Én dolgozni akarok.

— Persze, persze, — helyeselt Juda. — Én nem mondtam, hogy nem kell dolgoznia. De csak munkát akármilyen megfeszített legyen is, nem tudja előteremteni az élethez szükséges összeget. Higyje el, mi mindketten jót akarunk.

— Köszönöm.

Nagyon hideg, csaknem barátságtalan és majdnem visszautasító volt ez a halk szó.

Juda úgy érezte: kicsúszik kezei közül ez az ember. Az ördög vigye el, ahelyett, hogy hálás volna, önérzeteskedik, s elrontja az egész dolgot.

Visszakanyarodott megint Evára és az öreg özvegyre. Szívrehatóan magyarázta, hogy ha önmagáért nem is, de értük alkalmazkodni kell az új életkörülményekhez, meg kell alkudnia sok mindennel. Ha ugyan egyáltalán alkuról lehet szó ebben az esetben, amikor baráti támogatást, önzetlen készséget kell elfogadnia. Azt, — mondta sunyi könnyedséggel, — hogy ő továbbra is támogassa a két hölgyet, bizonyosan nem fogadja el, bár természetesen mindennel készséggel áll rendelkezésére. Ezt se tartja helyes álláspontnak, hiszen anyját és hugát nem büntetheti, nincs hozzá joga, hogy sanyarú életkörü mények közé kényszerítsen két ilyen gyönge teremtést.

— Ez már az én dolgom, s az övék. Mindenesetre köszönöm, hogy rendelkezésükre állt és még egyszer ismétlem, mindent vissza fogok fizetni. Csupán türelmet kérek...

Juda tehetetlen mozdulatot tett, mint aki azt akarja mondani: sajnálom, ha ilyen bolond vagy, nem segíthetek rajtad.

A beszédtéma elfogyott. Némán füstöltek, s Juda már nem bánta volna, ha ennek a találkozásnak végeszakad.

— Mikor akar a hölgyekhez utazni? — kérdezte, hogy a kínos csendet megtörje.

— Talán a hét végén. Addig szeretnék körülnézni Pesten, megpróbálok állást szerezni.

— Sok szerencsét hozzá, de nem hiszem, hogy próbálkozása sikerrel járhat. Mindenesetre állapodjunk meg abban, hogy ha be'átja: nekem volt igazam, feljön és elfogadja önzetlen ajánlatomat. Rendben van?

— Jó, köszönöm.

— És még egyet. Értesítsen, ha utazik. A vonatok most oly kényelmetlenek, nagyon szívesen elviszem kocsin. Legalább akkor magam is ott lehe'ek a találkozásnál. Természetesen csak úgy, ha ez önnek nem kellemetlen.

— Rendben van. Feltétlenül értesítem.

No, legalább ennyire jutottunk. Ennyit elfogadott. Maga se tudta, miért, Monte Christo regénye jutott eszébe. Abban olvasta, hogy a bosszúvágytól égő egykori fegyenc egy korty italt, egy falat ételt nem fogadott el abban a házban, ahol halálos ellensége lakott. Nem valószínű, hogy Gyéressy Ádám fia is ilyen tekintetből vezetve utasitotta vissza ajánlkozását, de mégis megkönnyebbült. Lehetséges, hogy utólag nagyon megbánja majd elhatározását, de arra számított, hogy személyes jelenlétének fenyegetése Évát tartózkodásra, óvatosságra, jobb belátásra birja. Mindenesetre kevésbbé veszedelmes, ha az ő tekintetétől kísérve, ellenőrizve folyik le a találkozás a testvérek között, mintha négyszemközt beszélhetnek, s a viszontlátás szenvedélyes perceiben a lány kiönti keserűségét, bánatát bátyja előtt. Később erre tán sor se kerül már. És semmiesetre se fenyegetne ez a veszedelem, ha ez az ostoba fickó nem makacskodnék, hanem elfogadná ajánlatát. Megint kezében tartaná az egész családot, egzisztenciájánál fogva, s csak néhány hónap kell, amíg a főhadnagy úr tapasztalatai alapján rádöbben: milyen okos dolog az embernek megkapaszkodnia a bizonyos jóban, mint úszni a szegénység és reménytelenség árjában.

Elbúcsúzott vendégétől, aki hűvösen, kimérten hajolt meg, s úgy távozott, hogy hidegség és bizonytalanság maradt utána.

Juda napokig várta telefonját, vagy személyes jelentkezését, többször érdeklődött a titkárnál, külön figyelmeztetett mindenkit, hogy el ne felejtkezzenek értesíteni, ha keresné, de péntekig a főhadnagy nem jelentkezett. Most már igazán nem tudta: mitévő legyen. Bosszankodott, hogy legalább azt nem kérdezte meg tőle: hol lakik, vagy ami még egyszerűbb, fel nem ajánlotta neki házát és vendégszeretetét.

Pénteken délután éppen igazgatósági ülés volt, amikor a titkár jelentette, hogy Gyéressy várja.

Fontos ügyekről beszéltek ugyan, mégis azonnal otthagyta a tanácskozást, s elébe sietett a főhadnagynak.

— Isten hozta — mondotta palástolhatatlan örömmel —, már azt hittem, nem hallok önről ezen a héten semmit. Mi ujság?

Fürkészve nézett arcába, amely fáradtabbnak tetszett, mint első alkalommal.

— Semmi. Semmi különös.

— Ne vegye tolakodásnak, ha megkérdezem: sikerült az elhelyezkedése ügyében valami?

— Eddig még nem.

Juda diadalmasan, felvont szemöldökkel mosolygott rá:

— Lám, nem hitt nekem. Fölösleges fáradságnak, izgalomnak teszi ki magát, ahelyett, hogy igyekeznék kipihenni megpróbáltatásait, hosszú szenvedését és nélkülözéseit. Kár, hogy az emberek nem a más tapasztalatain okulnak, hanem maguknak kell sebeket szerezniök, s csak azoknak hisznek.

— Hagyjuk ezt... Csak azért jöttem, hogy megmondjam: holnap utazni akarok anyámékhoz. Egy barátommal már megirattam nekik, hogy nem vesztem oda a fogságban, sőt óvatosan azt is közöltük, hogy itthon vagyok és minden pillanatban várhatnak.

— Tehát holnap... Rendben van. Természetesen, amit a multkor ajánlottam, most is fenntartom. Elviszem kocsival.

— Jó. Köszönöm.

— Nincs valamire szüksége?

— Semmire.

— Kérem, hozzám úgy fordulhat, mint őszinte tisztelőjéhez, barátjához. Nem szabad aggodalmakat csinálnia magának.

— Ismétlem, semmire sincs sükségem.

— Helyes, — bólintott Juda. — Nem erőszakolom, a világért sem. Csak bizt sítani akartam valamiről, amit bizonyára úgy is tud. Tehát holnap indulunk. Megfelel reggel hét óra? Az út meglehetősen hosszú, azt hiszem, korán kell nekivágnunk.

— Nagyon jó.

— Hová jöjjek önért?

Gyéressy egy pillanatig gondolkodott, aztán azt mondta:

— Majd inkább én jövök valahová, ahol találkozhatunk. Mondjuk a Belvárosi kávéházban. Ott reggelizem.

— Helyes. Bocsásson meg, nem tartóztatom, fontos tárgyalásom van, odabent várnak rám.

Sarkig nyitotta ki az ajtót, hogy a vendég lássa a tanácskozó asztalt, az ünnepélyes zöld posztót, s az igazgatóság tagjait, akik a gazdagság, fölény és derü biztonságát árasztották magukból már puszta jelenlétükkel is.

*

Régen járt ezen az országúton. Minden oly ismerős volt: a fák, a távoli falvak, a fehérre meszelt tornyok piros tetőikkel, a dombok, s távol az erdős, kék hegyek. Némán hátradőlve ült a kocsi puhán ringató párnáin, s a közeli találkozást próbálta elképzelni. Kissé kényelmetlen érzés volt, névtelen szorongás ült a mellén, de igyekezett közömbös arcot vágni. Olykor oldalra pillantott, szomszédjára, aki úgy látszik, tökéletesen elfeledkezett arról, hogy valaki rajta kívül ül még az autóban. Gyéressy előrehajolt felsőtesttel, térdeire könyökölve, kipirult, megszinesedett arccal nézte a tájat. Szemei nedvesek voltak a visszafojtott könnyektől.

Egy férfi érkezett vissza oda, ahonnét a gyermek ment el, az emlékek, a mult, az örömök és sötét tragédiák egymást kergetve zúgtak át agyán és szívén. Hányszor nézte ezeket az útmenti fákat a könnyű homokfutó üléséről, kezében tartva a gyeplőt, s maga mellett érezte apja erős és biztos férfiasságát. Milyen régen volt mindez... Ott integet már a falu, barátságos, ismerős körvonalaival, strázsáló jegenyefáival, s egészen pontosan látta a park tömör zöldjét is, a lombok közül kikandikáló fehér falakkal. Néhány perc még, s karjaiban tarthatja azokat, akikre a harctéren, a fogolytábor reménytelenségében anynyiszor gondolt.

Mennyire megöregedhetett a szenvedésektől anyja, s hogy megváltozhatott Éva is...

— Mindjárt ott vagyunk, — rántotta vissza emlékei közül szomszédja hangja.

Halványan mosolygott, s bólintott.

— Milyen öröm lesz... — próbált beszélgetést kezdeni Juda, aki egész úton nem igen beszélt, igyekezett tisztelni a másik érzéseit, s hagyta, hogy elmerülhessen emlékeibe, gondolataiba.

— Csodálkozik?

— Dehogy... Meg tudom érteni. Higyje el, egész szívemmel érzem azt, amit ön.

A sofőr lassított, az úton a csorda ballagott át. Ez már a legelő volt, a falu széle. Gyéressy kihajolt a nyitott ablakon, a csordást kereste, az öreg, félkezű parasztot, aki az ökörszarvból készített tülökkel nyakában annyiszor végigjárta az utcát, s akinek furcsa, elnyújtott, az állatokat hívó zenéjére oly sokszor futott ki a park rácsos kapujához. Hol van azóta az az öreg... Egy ismeretlen fiatal suhanc, kezében nagy kampósbottal, nyakában karikás ostorral hajszolta a jószágokat. De a tülök ismerős volt... Fia, vagy unokája tán annak a régi csordásnak. Kedve lett volna odakiáltani neki s megkérdezni: hogy hívják.

Por, ismerős, meleg tejszag maradt a levegőben az elvonuló állatok után, az autó zúgva megugrott, s már bent is voltak a falu elején.

A kocsi nem keltett feltűnést.

Befordultak a kapuhoz, amelynek két szárnya most is nyitva volt, mint régen, s az út gondosan felhintve homokkal, amelyben látszott a gereblye fogainak nyoma. Rend van, tisztaság... — ez volt az első gondolata. Nem változott semmi. Csak épp, hogy mindehhez neki már semmi köze sincs, vendégként lépi át az apai ház küszöbét.

A motor zúgására néhány kíváncsi cseléd somfordált elő, s egy tarkaszoknyás asszony szaladt a tornác kövein, nyomában egy növendék fiúcskával.

Juda elkomolyodott. Marusja és a gyerek. Az ő fia. Hogy megnőtt a fickó, mióta nem látta. A haja fekete, arca barna, — egyáltalán nem hasonlít az anyjára. Mennyi minden van összezsúfolva ezen a kőkerítéses udvaron! Egész multja, ami ehhez az országhoz fűzi, s talán egész jövője is. Sorsa, boldogsága, vagy szerencsétlensége. Ki tudja?

(Folytatjuk.)

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC lőszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 5 P. Egyes szám ára 40 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

VIRÁGZIK AZ ORGONA...
(Dulovits Jenő felvétele)